

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Ingemann, B. S.; ved B. S. Ingemann.
Titel Title:	<u>Julegave : en Samling af Digte</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : trykt og forlagt af Boas Brünnich, 1816
Fysiske størrelse Physical extent:	197, [3] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, -335,

et 2

8°

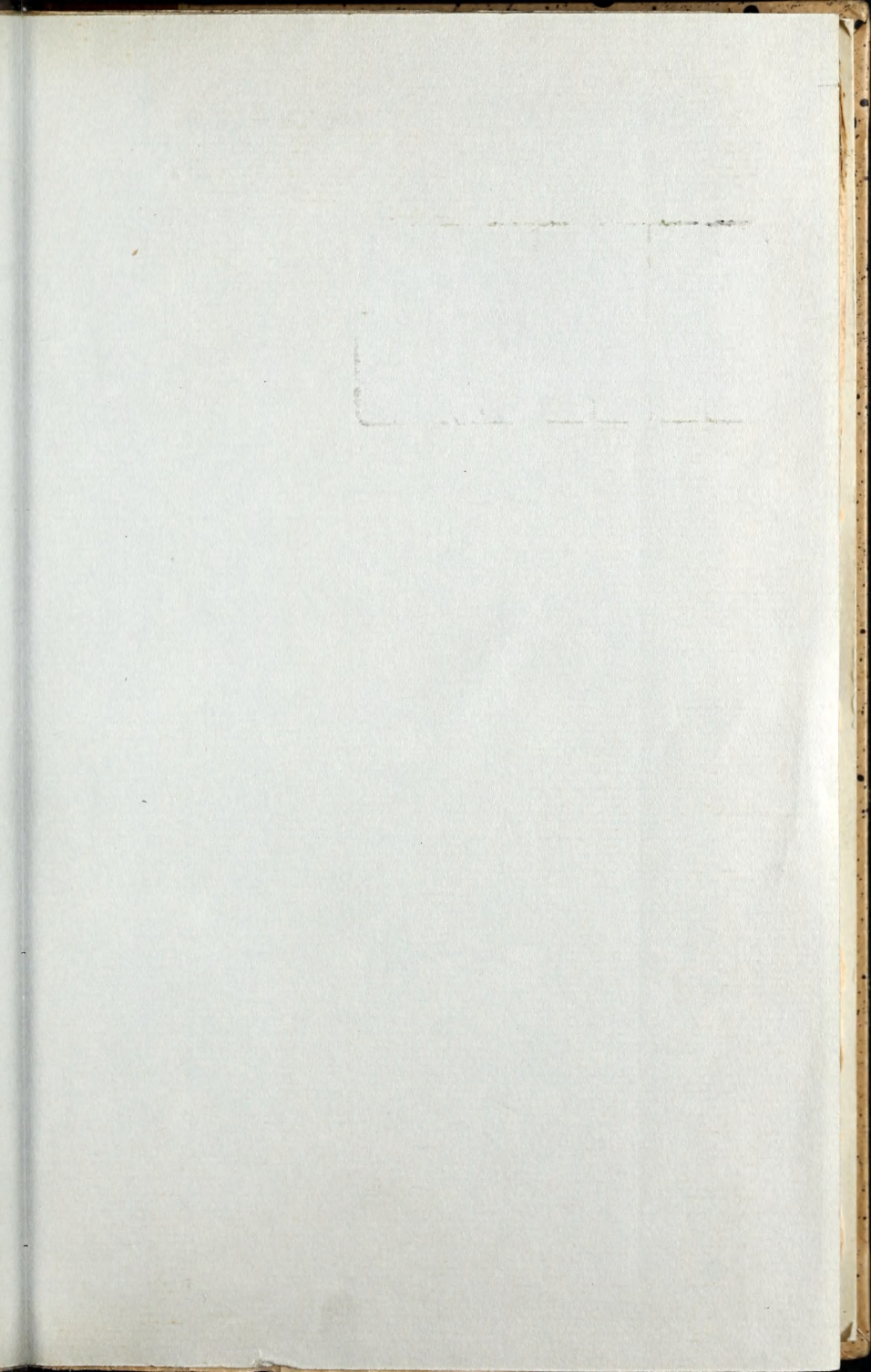
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

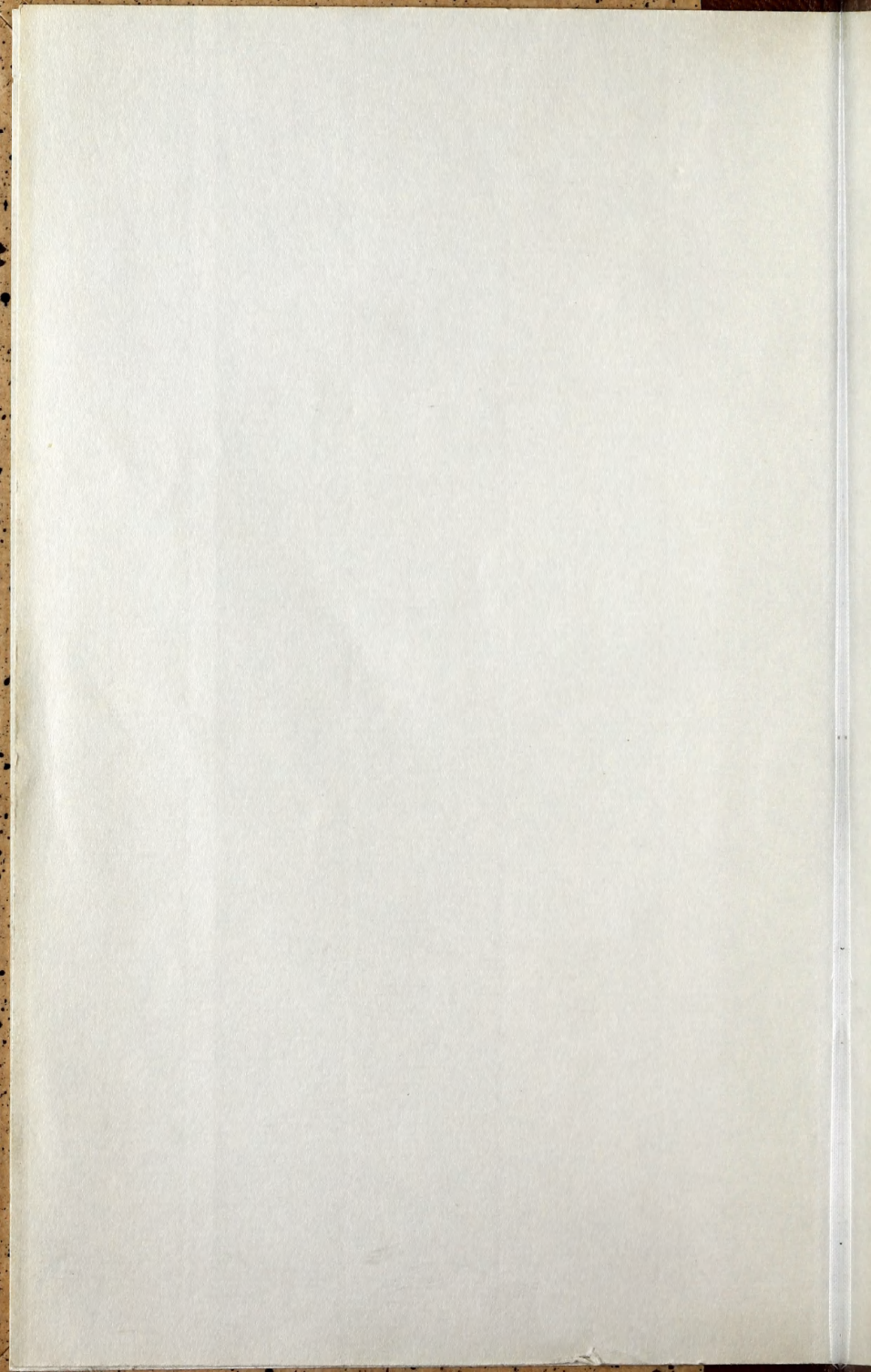

1 1 53 0 8 06858 8

+REX

J. Ahlefeldt Samvigen

Inde gave

En Samling af Digte.

ved

B. S. Ingemann

København.
Trykt og forlagt af Boas Brännich.

1816.

Boagoe &c.

x 032

53, - 335,

8°

DET KÖNIGL. BOKHUS

1368. K 740

H o j t i d s s a n g e .

— — Mich trieb ein mächtig Hoffen
Und ein dunkles Glaubenswort,
Wandle, riefst, der Weg ist offen,
Immer nach dem Ausgang fort!
Schiller.

Julehymne.

Jubler, o! jubler i salige Toner!

Verden! idag dig en Frelser er fød.

Hører det, Jordens og Himmels Toner!

Hør det, o Afgrund! og Skælv! — han er fød;

Barnet er fød, som har Mørket betvunget!

Menneskeaaand! du ved Barnet har founget

Salig dig over den evige Grav,

Over Fødsommelsens Hav.

Hører det, Slægter i rullende Tider!

Døde og Levende! hører og vider:

Eder idag en Forsoner er fød!

Jubler, o Engle! o salige Aander!

Synden ei mere i Mulmet sig vaander,

Lysets den evige Straale frembrød —

Verden! din Frelser er fød.

I Betlehem hans Bugge staaer,
I Krybben Barnet hviler,
Paa Veien Kongefaren gaaer,
Seer hvor hans Stjerne smiler.
Som Stjernen smiler englesro
Den Jomfru reer i himmelsk Ro,
Ved Krybben fromt hun knæler;
Paa Marken svinge Engle smaa;
De hørder fro til Hytten gaae,
Hvor Barnets Stjerne bræler.

Du, de Vise kom at hylde,
Da du laae ved Moders Byst!
Salig, Hvo i Tidens Gylde
Saae din Stjernes Glimt i Øst!

Salig, fromme Hyrdeknygte!
Du, som snæd Stjernens Gled,
Du, som hørte Englen synge:
Eder er en Frelser fød!

Salig, Hver i Støvet's Døne,
Som har hørt det Engleqvad!
Det skal evig for ham tone,
Naar selv Verdner skilles ad.

Vi har hørt det, vore Kæd vi høie
Frelst for Guddomsbarnet ned.
Sjunger atter, Engle i det Høie!
Sjunger atter om vor Salighed!

— "Eder idag er en Frelser fød,
Vre være Gud i det Høie!
Paa Jorderig Fred!
I Mennesket Salighed! Amen!" —

Halleluja! vi høre
Det Evangelium;
Klang det ei for vort Øre,
Var Jord og Himmel stum.

Fra Betlehem det toner
 Henover viden Jord;
Fra Himlens Regioner
 I helligt Englechor.

De Salige sig glæde,
 Dg Jorden fryder sig,
Dg alle Stjerner quæde
 Om Barnet underlig.

Med Jubel Havet bruser,
 Dg deler Jordens Lyst;
Mens over Verden suser
 De frelstæ Manders Røst.

Op! Alt hvad der har Tunge!
 Istemmer glædelig
Hvad de Hærskarer svinge
 Fra høie Himmerig!

Være være Gud i det Høieste!
 Paa Jorderig Fred!
Menneffet Salighed! — Amen!

N a d v e r e n .

(Efterførendes hymne.)

Styrk os, Jesus! med det reene

Underfalde Himmelbrød!

Som os skal med dig forene

Saligt gennem Liv og Død!

Lad os ved din Nadver knæle

Blandt de troe udvalgte Sjæle!

Lytt til din Guddomsrøst!

Afsked vil du med os tage,

Mester! skal vi ei forsage,

Lad os hvile ved dit Bryst!

Lad os i dit Hie stue,

Før dets Flammer slukkes ud!

Taaen glinds i dets Lue,
Saadan græder kun en Gud!
Du skal vandre til din Fader;
Kun den Jord, som du forlader,
Ynker du med Bemødelik;
Den har seet dig, Himmelsbente!
Ei sin Salighed den kjænte,
Gaae ei, Frelseren bortgik.

Vi har seet dit Ansyn lyse,
Hør din Stemmes Himmelsfang;
Ei for Dødens Ræt vi gyse,
Ei for Mørkets Afgrundsang;
Slangens Braad er knust forneden,
Saligt vinker Evigheden,
Himlens Porte aabne staae;
O! men du, som Sjælen leder
Frelst igjennem Evigheder,
Frelser! hvi maa du bortgaae?

Som forklaret hist du smiler
Med fortroligt Nadverberd;

Ded dit Dyrst den Lærling hviler,
Som dig kjærest var paa Jord;
Brodet sidstegang du bryder,
Lønligt Afstedtaaren flyder
— I de troe Udvalgte Skjød;
Sidstegang din Haand dem quæger -
— O! men Blod er i dit Bæger,
Guddomsstørke i dit Brød. - -

— Har du os dit Legem givet?
Har du givet os dit Blod?
Skjænker kun din Død os Livet?
Frelser! mon vi dig forstod?
Ja, i os vil du opleve,
Til dit Guddomsliv os have,
Sammensmelte os med dig,
Og i Salighedens Dremme
Skal dit Liv os gjennemstrømme,
Luttre os evindeligt.

Underfulde Sjæleglæden!
Høie Guddomssympathie!

Strømmer evigt Liv af Døden?

Musser Jorden os forbi?

Evæve vi i Lysets Zoner

Til Cherubers Himmeltøner,

Straalet selv af Herrens Glæde?

Lever i os den Eenbaarne?

Følge vi ham som udklaarne

Gunker i hans Stjernekrands?

Ja, du har os Alle draget

Med dig paa din lyse Vej,

Og har du end Afsked taget,

Vi adskilles evig ei.

Selv du er blandt os tilstede,

Naar vi frydes, naar vi græde,

Naar vi samles i dit Navn;

Naar vi knæle andagtsfromme,

Og din Afsked ihukomme,

Slutter du os i din Favn.

Mester! Herre og Førføner!

Vi har hørt dit Livs Farvel;

— II —

Men som Jubelfang det toner

I den gudforeente Sjæl:

„Kom! — det toner — til mit Rige!

Vi er uadskillelige:

Ederis er mit Liv, mit Blod,”

O! lad det os gudbessjæle,

Til paa Dommefag vi knæle

For Gudsaders Thrones Fod!

Opstandelsen.

(Paaſtehymne.)

Han er opstanden! — fryd dig! frelste Jord!
Han er opstanden! — fryd dig! Himlens Rige!
I Gravens Nat ei Verdens Frelser boer:
Han ſkulde til et evigt Liv udſige.
Hvor er din Braad? o Død! — hvor er din Magt?
Du Verden, ſom din Frelser har ombragt!
Hvor er, o Mørkets Tyrſke! nu din Seier?
Ei, Dødens Hule Himlens Herre eier.

See, Englen ved den tomme Grav
Staaer lys i hvide Klæder:
"Maria! tør din Taare af!
Han lever, ſom dig Frelſe gav,
Han, ſer hvis Død du græder.

"Han, som du søger, er ei her,
Han boer ei blandt de Døde;
See! Gravens Dørt opsluttet er,
See! den Opstandne er dig nær,
Han skal forklart dig møde."

Hør det Englebudskaab, Jord!
Hør det, Himlens Rige!
Salig, Hvo som seer og troer!
— Salig uden Rige!
Hvo ei saae og troede dog
Hvad der staaer i Livets Bog,
Hvad med Englerøst der toner:
Ewig lever vor Førføner!

Hør det! du, som ikke troer,
Før du selv har fuet,
Før du i hans Nagleboer
Har fornarmet Dødens Spor,
Hvem hans Magt har fuet!
Hør! og see! og vild fersvift:

Han er Herren Jesus Christ,
Herren til Gud Faders Ære;
Hans skal Livet evig være!

Ja, dit er Livet, Herre Christ!
Paa Jorden, som i Himlen hist:
Ved dig vi leve Alle,
Ved dig er Jord og Himmel skabt,
Foruden dig var vi fortabt —
Dig evig vi paafalde!

Du sender os din Faders Aand,
Til Himlen leder os din Haand,
Og til din Faders Rige.
Bibdsfarne vi ved Dybet stod,
Du vei os viste med dit Blod,
Du Hyrde uden Lige!

For Hiorden gav du hen dit Liv,
Dit Dødsfuld blev et Skaberliv
For Sjælene, som døde;

Før os randt Blodet paa din Kind,
Før os du gif i Graven ind;
Den var saa dyb, saa øde.

Saa kold og tung var Gravens Steen,
Den knaged haardt de møre Been,
Ei Lys den gjennemtrængte;
Ei Glimt af Evighed vi saae:
Paa Sjælen selv den Gravsteen laae —
Din Guddomskraft den sprængte.

Du er opstanden, vi skal opstaae,
Som du, af Gravens Huler;
Som du vi fulle til Liv udgaae,
Naar Dødens Skygge os skjuler.
Vær priset, Frelser! i Evighed!
Til dig vi af Graven udstige!
Før du os til den evige Fred,
Og til din Saligheds Rige!!

Christi Himmelfart.

Et Syn er seet i Israel,
Det Syn kan Blinde see:
Det søøver saligt for vor Sjæl
I Mandens reene Lue:
Forflarte Frelser! dig vi see
Udvandret fra Gethsemane,
Fra Golgatha udgangen,
Opstanden af den dunkle Grav,
Du ryfter sidste Støvgran af,
Du hører Sejerssangen.

Guds Engle svinge: kom! o! kom!
Tag over os dit Sæde!
Dig venter Herrens Helligdom
Og Himlens høie Glæde.

Det toner over Jorden hen,

Det toner til Bethanien;

Der stander du, Eenbaarne!

See! alt en lys, forklaret Aand,

Opløster du din Guddomshaand,

Besligner de Udkaarne.

De knæle Alle for dig ned,

De elske dig saa saare:

O Herre! til din Himmel med

Lag Jordens Afskedstaare!

Din Næst vi høre sidstegang,

Dig kalder høit Cherubers Sang,

Gra os dig Skyen fjerner,

Du svæver paa dens lyse Flig

Forklaret over Jorderig,

Og over Himlens Stjerner.

Dens gyldne Port er høit opløft,

De Salige sig glæde,

Serapher paa din Himmelstugt

Nedstue og tilbede;

De hilse dig med Jubelfang,
Og Stjernerne med hellig Klang
Sig for dit Afsyn boie.
Forsundet er den dunkle Jord,
Du i din Faders Nige boer,
Staer salig for hans Dø.

Omskualet af Guds hellig Mand,
Du knæler for hans Throne,
Opstiger ved hans hvide Haand,
Mens alle Himle tone.
— O Frelser! see end til os ned!
Forglem ei i din Herlighed
Den Jord, som dig tilbeder!
Velsign os i din Faders Navn!
O! før os Alle i din Favn
Til Himmels Saligheder!

P i n t s e h y m n e .

Vær priset! du Guds hellig Aand!

Dig Faderen os sende!

Du løse Sjælens Tungebaand!

Dens Gudsdomsglød du tænde!

Du trøste den forladte Jord!

O! er end tabt det sidste Spor

Af Herrens Gang herude —

Du være end tilstæde!

Du svæve over Verden end

Paa Lysets rene Ringe!

I Stormens Flugt du fuse hen!

Din Røst fra Bølgen klinge!

Du hvidske i det stille Bæld!

Du aande i den fromme Sjæl

En salig Trøst i Nøden,

Og evigt Liv i Døden!

O du, i hvem for Ildstegang
Gud her sig aabenbarer!
Din Vinge over Chaos klang,
End over os den farer:
Jeg hører den paa Liden's Hav,
Den vifter over Slægters Grav;
O! søv end, Himmeldue!
I Verdens sidste Lue!

A! slukke vi din Flamme ud,
I evigt Mulm vi rave:
Ei vandrer meer den gode Gud
— I Paradiset's Have;
Han taler ikke til os meer,
Og Ingen Herrens Afsyn seer
I Dornebusten løse,
Naar vi for prøven gysse.

Gud Fader har vi fra os skedt,
Vort Paradiis er lukket,
Endnu engang han har os mødt,
Og Afsgrundsflammen slukket:

Et Menneſte han for os ſlod,
Og Sennen Himlens Port opſlod;
Os har en Frelſer gjæſtet,
Men vi har ham forſæſtet.

I Himlen throner Himlens Gud,
Og Sennen hos ſin Fader;
Men ſtufles Herrens Ånd ei ud,
Ei Herren os forlader;
Du Jordens ſidſte Himmelbaand!
Dig har vi end, o Helligaand!
Kan Diet dig ei ſtue,
Høit brænde dog din Lue!

I Angerſtaaren brænde den
Paa blege Synders Kinder!
I Diet tindre den igjen,
Naar Andagtsdaaren rinder!
Den flamme i det reene Brøſt,
Som hæver ſig med himmeľs Lyſt
Og høie Pſalmetoner
Til Sjælens Forſoner!

O! lad mig i din Flamme bde!

Du Guddomsaand, som svinger
Dig evig over Verdens Øe

Paa Lysets rene Vinger!

Fortær i Andagtsfølelse mit Bryst!

Og hæv min Sjæl til Naadens Kyst!

I dine Straaler stige

Den lys til Lysets Rige!!

Velsignelsen.

Vil Herren med os være,

Hvo er os da imod?

Gjennem Dattens Hære

Hans Engle os skal bære;

Vil Herren med os følge,

Selv paa den dybe Bølge

Ei synke skal vor Fod.

Skal vi paa Braade stige

Og gjennem Luer gaae,

Vor Stie skal vorde lige,

— Den gaaer til Himlens Rige —

Vil Herrens Haand os føre,

Ei Flammen os skal røre,

Vi skal Alenodet naae.

O! Gud! du os bevare!

Velsign os naadelig!

Forbandelsen bortfare
For Naadens Englesfare!
Lad os i Verdens Brimmel
Ei tabe Frelsens Himmel,
O Christ! dit Himmerig!

O Herre! lad du lyse
Dit Afsyn over os!
Naar vi for Mulmet gysse,
Hvor ingen Sol skal lyse,
Naar i den Nat vi grue,
Hvor ingen Stjerner lue,
O! lys da du for os!

Velsign os evig, Fader!
Velsign og giv os Fred!
Naar Broderen os hader,
Naar Verden os forlader,
Naar sidste Kamp os kuer,
Naar Synd og Død os truer —
Giv Fred og Salighed!

Blandede Digte.

Tvillingbrødrene.

I Castilien staaer en Klippe,
Otro vælber ved dens Fod;
Naar paa Klippen Maanen skinner
Luer Strømmen ved som Bled.

Og naar Storm om Klippen fuser,
Svulmer høit den unge Flod,
Og en Stemme ofte klynker
Underligt ved Klippens Fod.

Hyrdpigen vort den skuer,
Rævner Ravnets Carvajal;
Men hvis en Tyrann den siner,
Visselig! han blegne skal.

Tierde Ferdinand behersked
Stolt Castiliens Klippeland,

For Constanze af Navarra
Lued han i Elfsøvsbrand,

Ridder Carvajal, den tappre,
For Constanzes Brudgom var;
Men, af Kongens Glands bedaaet,
Grillen Skjændselspurpur bar.

Kongens Hjerter hun fravendte
Fra hans Dronning, fra hans Folk,
Med sit Liv hun det undgjeldte,
Naamt af lenlig Morderdolk.

Carvajal stod med sin Broder
Egumme Stund med Pilgrimsstav,
For til Jorsal at henvandre,
Og at dee ved Christi Grav.

Twillingbroderen ham fulgte;
De tilsammen Lyset saae;
De tilsammen soer at flue
Lyset, som vi hist skal naae.

Tvillingbrødrene nu ginge

Haand i Haand med tunge Fied,

Og gjentog for hverandre

Kjærligt gamle Trostabsæed.

Elskeren mod Jorden stirred,

Tænkte paa sin salbue Brud,

Broderen sin Stjerne søgte,

Tænkte paa den gode Gud.

Om det fjerne Land han drømte,

Hvor den store Frelser gik,

Saae mod Øst med hellig Længsel,

Laaet i det fromme Blik.

Laus de gif ved Ebros Bredder

I den stjernelære Nat,

Nu de Sammerskriget herte,

Og til Hjælp de iled brat.

Men forslidigt Væget blinked

I de tappre Brødres Haand;

Morderen i Matten flyede

Som en fjendelig Hævners Mand.

J sit Blod Constanze svæmmed,

Dollen sad i hvide Barm;

Ridderen tilgav den Faldne,

Dg hun døde i hans Arm.

Lænet til det tunge Værge,

Sorgende ved Liget stod

Twillingbrødrene, og blanded

Laares i den Sjennes Blod.

Dg som Mordere de grebes,

Standsebe paa fromme Vei,

Vundne de for Kongen fortos,

Lov og Dom dem undtes ei.

Rasende, han bød dem føres

Heit paa højest Klippetop,

Dg derfra i Dybet styrtes

Ferend Sol i Øst randt op.

"Ei for Dommen, ei for Døden
 Skjalver nogen Carvajal;
Men jeg raader dig, o Konge!
 Fuldend ei dit Syndetal!

"Døm ei, at du ei skal dømmes
 Strængere end du formaaer;
Hvis du her os ei vil høre,
 Hjst du os til Regnskab staaer."

Saa den bundne Ridder taled.

"Die! — Afsted!" — Ild Kongens Bud —
Flur til Klippens Aas de fertes,
 Stirred vidt i Matten ud.

Pilgrimsstaven de nedlagde,
 Sant saa til hinandens Bryst,
Bad for deres arme Sjæle,
 Gav hverandre sidste Trøst.

Og paa Pynten de udstrakte
 Armente mod Himlens Blaa,

Og til Ufkoldsvidner kræved
Alle Nattens Stjerner smaa.

"Frelseren paa Jord vi søgte,
Jorden eier kun hans Grav;
Nu hans Himmel os modtage!
Brudt er her vor Pilgrimsstav.

"Lad os Arm i Arm da synke!
Endt er her vor Længselsgang,
Ebros skal vort Støv henrulle,
Ejngende vor Seierssang.

Men for alle Kongers Konge
Vi vor Dommer møde skal,
Naar i tretti Dage Dybet
Gjemmer Navnet Carvajal."

Saa de taled og nedstyrted,
Alle blegned, som det saae;
Men om tretti Dage Kongen
Blegere paa Leiet laae.

Han til Dommen var indgangen,
Hvortil han indstævnet blev;
Uden Bod og sidste Salve
Døden Synderen bortrev.

Den Indstævnte end han nævnes
Udi Krøniken med Gru:
Naar hans Liv er glemt paa Jorden,
Kommes skal hans Død ihu.

Klippen truende end stander,
Ebro græder ved dens Fod;
Naar paa Klippen Maanen skinner,
Luer Strømmen rød som Blod.

Hyrdepigen rørt den stuer,
Nævner Navnet Carvajal;
Men hvis en Tyran den siner,
Visselig! han blegne skal.

Emma og Manden.

Em m a.

A! Ven! hvor er din Bolig?

Hvor svæver nu din Sjæl?

Jeg søger dig urolig

Her ved vort elskte Bæld;

Jeg søger dig i natlig Stund

Her i vor stille Elskovslund

Hist ved den klare See;

Men af! jeg hører, seer dig ei.

Høit over Stjerner gaaer din Vei,

Ei hos dit Hjertes Møe.

M a n d e n.

A! i min Stjernebolig

Jeg hører Sargesang,

Min Emma gaaer urolig

I Matten, mærk og lang,
Sin tabte Ven hun søger kun
Ved Kilden i vor Elfskovslund,

Og ved den stille Søe;
Men af! hun hører, seer mig ei,
Høit over Stjerner gaaer min Vej,
Ei hos min Elfskøns Møe!

Emma.

Kan du min Røst fornemme
Hist i din Stjernehal,
Kan du din Himmel glemme,
Og lytte til min Qual;
O! kan du svæve til mig hid,
Paa Maanestraalen, lys og blid,
Saa kom, o Elfte, kom!
Forbarme, o! forbarme dig!
Kom, før mig til dit Himmerig!
Kom, Elfte! kom, o kom!

Anden.

O! kalder mig din Stemme
Med fra min Stjernehal,

Du skal min Aand fornemme,

Jeg lindre skal din Qual.

See, Elske! see, jeg er dig nær,

Jeg vinker dig i Stjerneskjær,

Kom, følg dit Hjertes Ven!

Af Støvet's Baand jeg løser dig;

Kom, følg mig til mit Himmerig!

Følg evig nu din Ven!

- - Hæv os, I Straaler klare!

Til eders store Bæld!

Vi saligt nu bortfare,

Hensmelte Sjal i Sjal!

I Lunden Emmas Klager doe!

Farvel for evig, stille See!

Vor Fryd i Himlen boer —

Heit over Stjerner gaaer vor Gang,

Os hilser alt Cherubers Sang —

— Farvel! du dunkle Jord!

Kong Baldemars Jagt.

(Et Hallandsk Folkesagn.)

Paa Eislunds sagre Sletter,
Ved Østersøens Bred,
Hver Skoven Krandsse fletter
Om Engens Blomsterbed,
Hvor Sølvkilden glider
Nu ved Ruinens Fod,
Der stolt, i gamle Tider,
En Kongebolig stod.

I Borgens gyldne Sale
Sig rørte muntert Liv,
Der hortes fremtsom Tale
Og lystigt Lidsfordriv:
Kong Valdemar der bygged
Saa fast sit Kongehus,
Som det hans Liv betrygged
Til Verden sank i Grus.

Der Glædens Kilder fløde

Saa tit med Druens Blod

Gia Vinteraftenrøde

Til Sol i Østen stod;

Men i de lyse Dage,

I Semmer og i Høst,

Led under Bøgetage

Den frie Kongelyst.

Da røres Horn og Bue,

Med Kongen Hengsten sprang,

Dg snes i Solens Lue,

Dg sig mod Skoven svang;

Med lystig Jægerskare

Paa hyiden Ganger fløi

Den Konge tit med Fare

Henover Stub og Høi.

Som stærke Nordenvinde

De Jægere henføer,

Da flyede Naar og Hinde

Som Løv i Stormens Spor;

Men i den raske Glæde,
 Ved Jægerhornets Klang,
De glemte tit at bede,
 Dg høre Messesang.

Lit naar den arme Bonde
 Gik over Kirkesti,
De Jægere og Hunde
 Toer lysteligt forbi;
De lagde Hegnet sde,
 For bange Hind at naae,
Dg Agrens gyldne Grøde
 Nedtraadt i Støvet laae.

Da sukked arme Bonde,
 Dg sine Hænder vred;
Men Jægere og Hunde
 Gi standsedes derved;
Lit klynked saaret Hare,
 Mens Kirkekloffen klang,
Da storted i den Skare
 De Hengste mangengang.

En hellig Paaskemorgen,
Da Ottesangen lød,
Og af Langfredagsorgen
Den store Fryd frembrød,
Vildt Jægerhornet blanded
Sin Lyd med Klerkers Sang,
Og frygtfom Hare standed
Midt i den Kirkegang.

Da treen mod vilde Skare
Den Biskop, god og from,
Bød i Guds Navn dem fare
Langt fra hans Helligdom,
Med Kirkens Ban dem trued,
Med Gud og Evighed;
Men Kongens Harm oplued,
Han svared stolt og vred:

"Fra mine Fædre raktes
Mig gyldne Krone hen;
Fra Paven Troen bragtes,
Den kan han faae igjen;

Hvis her jeg evig kunde
 Ved Jagten fryde mig,
Jeg vilde ei misunde
 Vor Herre Himmerig."

"Det Ord du vil fortryde,"
 Led fromme Biskops Næst.
Brat Jægerne bortskede,
 Lig Træfuglsværn i Høst,
Dg stolt af Kongehyrden,
 Den hvide Ganger sprang,
Dg snus ad Sjælehyrden
 Dg sjerne Dttesang.

— I Muld forlænge siden
 Kong Valdemar er lagt;
Men sølsomt gjennem Tiden
 Gaaer Sagnet om hans Jagt.
Tit korsar arme Bonde
 Sig end paa natlig Sti,
Hvor Jægere og Hunde
 Ham susse vildt forbi.

Længst Sølvertiliden glider
Nu ved Ruinens Fod,
Hvor stolt i gamle Tider
Den Kongebelig stod;
Men i de Nætter klare,
I Sommer og i Høst,
Som af en Drækfuglsfare,
Efternæmmedes såsom Døst.

Paa Gangeren den hvide,
Med lustig Jægerhær,
Man seer da Kongen ride
Saa bleg i Ratten der;
Saalunde, mon man sige,
Han bøde maa med Nag,
Dg vente paa Guds Rige,
Dg Dommens store Dag.

Til min Ven P. Dons.

(1813.)

Der gaaer en venlig Aand,
Dg knytter Haand til Haand,
Dg Tanke fast til Tanke gjennem Livet;
Den aanded i min Sang
Dit Hjertes stille Klang,
Dg derfor har du Broderhaand mig givet.

Et Evangelium
Gaaer gjennem Tid og Rum,
Det har jeg hørt, det skal jeg aldrig glemme;
Jeg hørte det alt spæd,
Dg naar jeg siden græd,
Det hvidsked Trost og Haab med Englestemme.

Men gjennem Verden gaar
En Fiende om, og saar
I Hvedeagren Klint og Tidslær golde;
Og i det unge Sind
Han kaster Tvivlen ind,
At Troen ei skal Klagens Hænder folde.

Og Klinten frodig groer,
Og Tidslær vorder stor,
Mens Tvivlens Drm paa Hjerteroden nager;
Og Biet seer kun Strid
I gjennem Rum og Tid,
Og Støvet vælter sig i Støv, og flager.

Da synes Falskt os Sandt,
De dybe Længsler Lant,
Og Daarlighed hvad Daaren ei kan fatte.
Vi maale Stjernens Vei,
Vor egen see vi ei;
Men troe, for os er ingen Grændser satte.

Vi vil de Stjerner smaa
Paa Konstens Vinger naae;
Men synke brat i Ørken ned og græde —
Bansmægte maa vor Sjæl;
Udsøret er det Væld,
Som viæde til Gud og Christ de Spæde.

Naar Nøden da er størst,
Hvo lædsker Sjælens Tørst?
Hvo lader atter Livets Kilde springe?
Det gjør den gode Aand,
Som knytter Haand til Haand,
Og breder over Hjerterne sin Vinge.

— — Jeg var i Fare stædt;
Men Vingen var udbredt,
Den visted blidt min Barndomstro tilbage;
Jeg fandt min Gud igjen,
Jeg prisste Frelseren,
Og Glædestaarer dulmede min Klage.

Da var det, Ven! du kom,
Saa venlig og saa from,
Et Billede af den Ven, som jeg tilbeder;
Og samlet i hans Navn,
Velsignet i hans Favn,
Vi ei adskilles skal i Evigheder.

Kom, ræk mig trofast Haand!
Og med den gode Aand
Hjælp du mig troelig Fienden at betvinge!
At vi til Fresseren
I Børnehimmelen
Kan os engang som Broderengle svinge.

Kirkelammet.

(Efter et sjællandsk Folkesagn.)

Der gænger et Sagn i Tommerup By,
Saa underligt er det at høre;
Ved Qvellen her i fortroligt Ly
Til Sagnet jeg Harpen vil røre.

Da Tommerup Kirke sig hæved i Nord,
De Trolde sig harmed og fure,
Paa Stormenes Vinger mod Spiret de foer,
Og mægted dets Grundvold at ryste.

Tre Gange opreistes det hellige Huns,
Med Dievand Grunden besprængtes;
Tre Gange sank det paany udi Gruns,
Af Troldene Korset fortrængtes.

I Sneverriis boede en hellig Mand,
De Skoveremitten ham kaldte;

Om ham de over det hele Land
Saa mange Jertegn fortalte.

Han Dørfbrudne læged med Blomsternes Gæst,
Han Døve og Blinde helbreded;
Forvildede Sjæle ved Ordets Kraft
Til Frelserens Himmel han leded.

Han kommen var hid fra den hellige Grav,
Saa ydmyg og from udi Aanden,
Med Muslingefappe og Pilgrimstøv,
Med liden Pige ved Haanden.

Det Pigebørn fulgte ham, hvor han gik,
I Skoven hun hos hannem boede,
Hver Morgen hun øste af Kilden hans Drik,
Hver Aften hans Fødder hun toede.

Hun gik ved hans Side, hun sov ved hans Fod,
Af Oldingens Hænder hun spiste,
Og naar han bad, som en Engel hun stod,
Og sjungende Frelseren priste.

Med Blomster i guldgule flagrende Haar,
Med Korset i solbede Hænder,
I hyide Klæder gif Barnet i Vaar
Til Engen, hvor Sneverriis ender.

Der vogted hun daglig et soanehvidt Lam,
Med det hun smaaafnakked og leged;
Den lille Yndling, saa kjaalen, saa ram,
I Engen sig tumled og spøged.

Det Barnets fortrolige Stemme adlød,
Paa Eng som i Oldingens Hytte;
Tit hviled det Hovedet i hendes Skjød,
For til hendes Sange at lytte.

Tre Vintre Gubben i Hytten sad,
Og trøstede Unge og Gamle;
Tre Somre gif Barnet med Lammet saa glad,
Paa Engen Smaaablomster at samle.

Nu hørted det Sagn fra Tommerup By
Om Kirken, som ei kunde bygges;

Til Skoveremitten om Raad de mon tye,
At det hellige Værk maatte lykkes.

Da blegner den Diding om magre Kind,
Han sukker, og tøver at svare;
En Lyndom han gemmer i tankesuldt Sind,
Den maa han nu lydt aabenbare:

"Ei Drum maa nage i Træets Rod,
Hvis Træet Frugter skal bære:
Ufkyldig og reen som Frelserens Blod
Hans Kirkes Grundvold maa være.

Skal Livets Paulun paa Jorden bestaae,
Paa en levende Grund det maa bygges,
Det Døde maa ved sig selv forgaae,
For Frelsen et Offer maa smykkes.

Et Offerlam har jeg, ufkyldigt og hvidt,
Det smykker med festlige Krands!e
En Barnehaand lede til Graven det blidt!
Og fro det paa Veien skal dandsse.

Lad Jagen det røre med Staal eller Haand!

Frivillig i Graven det springe!

See! da skal en hellig, en levende Mand

Paa Offeret Templet fuldbringe."

Saa taled den Gamle. — Med taarefuldt Blik

Den Pigelil Lammet fremledte,

Og krandsket, med Varnet det dansende gik,

Didhen, hvor dets Grav de beredte.

Selv sprang det i Hulen; det Pigebarn grød;

Men dog gjennem Taarer hun smilede,

Og kasted Smaaablomster i Hvalvingen ned;

Fro Lammet paa Blomsterne hviled.

Tilmuret blev Graven, mens Psalmerne led,

Og Viesand Grundvoelden vaded;

Snart Kirken sig reiste, hvor Taarerne fald,

Og Offeret Værket nu freded.

Men sorgfuld i Hytten den Pigelil sad

Hos Gubben i Stoven, og sulted;

Endnu sang hun Psalmer, naar Oldingen bad;
Men aldrig et Die hun luffed.

Hver Nat stod hun op, og paa Stjernerne saae,
Som sjernt over Kirken nedfunkled,
Dg saae hun et Lam mellem Bøskene gaae,
Blev Diet af Taarer fordunklet.

Saa sad hun ved Vinduet i Skovhytten der
En heihellig Julenat eene,
Dg saae baade Maane og Stjernesfjær
Gjennem Bøgenes riimsfrosne Grene.

Dg see! — da dandsed for Hyttens Dør
Et Lam, som med Krands omvundet,
Saa glap hun aldrig sig seled før —
Men see! nu var Synet forsvundet.

Dg var det, som Baruet det Vink forstod,
Et Juleqvad fro det istemte,
Dg sumrede ind ved den Gamles Fod,
Dg at sin Summer forglemte.

Alf varslende Drøm den Gamle opfoer —

Død laae ved hans Fødder den Spæde;

I Sneen ved Døren han kjenbte de Spor,

Som Kirkelammet mon træde.

Snart Pilgrimmen døde og lagdes i Jord,

Ved Sneverriis hvile hans Bene;

Gudfrygtige Bonde end prøget sig troer,

Naar han beder paa Gravhøiens Stene.

End ganger det Sagn over Land, over By:

— Heelt sølsomt det er at fornemme —

Saa ofte en Kirke skal bygges af ny,

Et Liv den i Grunden maa gjemme.

End ganger et Sagn over viden Øe,

— Saa underligt er det at høre: —

Hvergang der et lidet Barn skal dee,

Det Kirkelam danser for Døre.

P s a l m e.

(1813.)

Mørkhed er og ikke mørk hos dig, og Natten maa
lyse som Dagen.

Dauids 139te Ps. V. 12.

Herre! hører du hvor Hjertet flager?

Hører du hvor blødende det flaaer?

Seer du Ormen, som det lønlig nager?

Gud! — ja du mig flender og randsager,

Du kun mig forstaaer.

Du forstod min Tanke i det Gjerne,

Du mig fordom fulgte i min Nat;

O! til dig betroede jeg mig gjerne,

Ja, forlod mig end den sidste Stjerne,

Var jeg ei forladt.

Gud! din Aand omkring mit Leie svæved,

Gud! din Haand mig leded paa min Vei,

Dg naar Jorden under Foden bæved,

Jeg til faste Himmel Diet hæved,

Dg jeg Skælved ei.

Er det end din Haand, som mig henfører?

Gaaer du endnu med mig paa min Vei?

Er det end din Stemme, som jeg hører?

Ekker er det Stormen, som mig rører?

— Gud! forlad mig ei!

Af! hvi mon din Haand du fra mig drager?

Herre! — af! hvor skal jeg vandre hen?

Er du vred paa mig, fordi jeg klager?

Vender du dig bort, naar jeg forsager?

Herre! — kom igjen!

Da jeg var et Barn, dit Navn jeg priste,

Det mig var saa vel, saa underfuldt;

Dengang kunde Verden mig ei friste,

Gud i Himlen mig sit Nafn viste,

Nu har han det skjult.

Herre! men du seer dog hvor jeg vanter,
— Ei dit Dje blandes i din Sky —
Hjertet seer du, naar det tvivlsfuldt banker,
Sjælen gyser selv for — sine Tanker,
Vil sin Dommer sige.

Men hvorhen skal for din Aand jeg vige?
Hvor er Skjulest, hvor du mig ei seer?
Møder jeg dig ei i Himlens Rige?
Vil jeg i den dybe Afsgrund stige,
Er du da ei der?]

Flgter jeg paa Morgenrodens Ringer,
Om jeg snernt ved Verdens Ende boer,
Gaaer jeg did, hvor Mattens Fugl mig bringer,
Mon du der ei Tordenkilen svinger
Mod den faldne Jord?

— Dog, jeg vil ei skjælv for din Brede:
Fader! du er god, som du er stor;
Fader! du har seet min Anger græde,
Og hvor frelst du Syndere sig glæde,
Ewig Naade boer.

Naade, Fader! Naade for min Brøde!

Har jeg elsket Verden meer end dig —

Glemte jeg, naar mine Laarer stode,

Glemte jeg, naar mine Elskte døde,

Gud! at prise dig - -

— Herre! du mig fjender og randsager,

Prøv mig! - straf mig! - men forlad mig ei!

O! lad Ormen bse, som Hjertet nager!

Reed mig — naar i Natten jeg forsager —

Paa en evig Wei!!

S k y g g e n .

Pige med den blege Kind!

Eiig, hvorfor du blegned?

Varu! hvi fngted du herind?

Eiig, hvorfor saa angst i Sind

Du paa Tærfflen segned?

Alt! derom du spørge ei!

Lad mig atter vandre!

Gjennem Natten gaaer min Dei,

Hvad mig ængster seer kun jeg:

Det forstaaer ei Andre.†

Alt! jeg selv det ei forstaaer —

Hvi vil jeg det dølge?

Seer du ikke, hvor-jeg gaaer,

Mig den store Skygge naaer,

Maa mig stedse følge:

Først det var et sølsomt Dyr,

Det forsvandt i Sommer.

— Hjemme jeg om Dagen flyer,

Angest jeg for Skyggen flyer,

Hvergang Natten kommer.

Fremmed Mand er onde Dyr,

Som mig nu forfølger;

Onde Mand hver Nat jeg flyer,

Lit jeg i min Angest tyer,

Ned til Søens Bølger.

Seer jeg der hvor Maanen rød

I det Dybe blinker,

O! da glemmer jeg min Nød,

Skyggen flyer — og venlig sæd

Dybet's Stjerne vinker.

Af! nu staaer han atter hist —

Jeg til Bølgen iler —

— Skyggen frygter Dybet vist;

I det's Skjød jeg dog tilsidst

Sødt og stille hviler." —

Cort Adeler.

Cort Adeler var sig en Helt saa stærk,
Hans Ry foer saa vide om Lande,
Han øved saamangent et Manddomsværk
Alt ved de fremmede Strande.

I Myllegaard høstes hans Navn med Skræk,
De Tyrker kun lidet ham hued;
Han slog saamange med Sværdet hjæk,
Fem Tusind med Lænker han lued.

Ved Tenedos toned hans Seierssang,
Mens eenlige Snekke han bøded;
Da kom Hr. Ibrahim, stærk og lang,
Af Harme den Muselman gløded.

Med tusinde Mand han mod Helten foer,
Ham tyktes Seiren alt vunden;
Paa sendrede Snælle de sprang ombord,
Og raabte paa Christenhunden.

Paa Dækket der eves saa haard en Færd,
Saamangen Christenhelt bløder.
Eort Adeler slynger sit gode Sværd,
Han slux den Muselman møder.

Hr. Ibrahim efter hans Hoved slog;
Men det vilde Helten ei slippe:
Med høire Arm han det Hug modtog;
Men nu vilde Styirken ham glippe.

Med venstre Haand tog han Sværdet sat,
Og nu foer han iffe med Lempe:
Paa Dækket der saldt et Hoved saa brat,
Det tabte den tyrkiske Kæmpe.

Nu saldt hver Muselmans Sværd og Mød,
Som Dyr de løbe sig binde;

Fra Tenedos seiled den Kæmpe god
Med Seir, for flyvende Vinde.

Eort Adeler frem for sin Konge stod,
Ei Heltens Hæder var ringe:
Et Banner han lagde for Kongens Fod,
Og Ibrahims valbige Klinge.

Nu ligger Helten i sorten Muld,
Han flover ei flere Vænder;
Men Dannemark gemmer end, tro som Guld,
Hans Navn, hans Sværd og hans Banner.

D ø d e n .

(Efter Mynster.)

Dy, Synder! af din Drale!

See! han for Døren staaer,
Som skal Guds Dom udtrale,

Til Jorderig forgaaer;

See! Livets stærke Fiende,

Den Kæmpe, mørk og fald,

Han vil dig overvinde,

Han æfter Syndens Sold.

Hvornæd vil du ham møde?

Hvor er det Sværd paa Jord,

Som Kæmpen kan nedstøde,

For hvem alt Liv henføer?

Hvor er det Skjold at finde,
Som han ei sønderbrød?
Han stormer frem iblinde:
Det er den blege Død.

I Graven har han hjemme,
Der fører han dig hen.
Fra Mulmets dybe Gjemme
Steeg Ingen op igjen.
See! Slægterne bortiled,
Bliv Støv! var Støvet's Lov,
Og Løben, som nys smilede,
Er Ormens fule Rov.

Foroven Dødens Rolig
Er skjult med Blomster smaa,
Der sjunger Droslen rolig,
Der Sorgen taus mon gaar;
Forinden sidder eene
Forkrænkelsen paa Liig,
Og seer hvor dine Vene
I Muld opløse sig.

— Udruft dig! Fienden kommer;

Strid nu den gode Strid!

Anraab den store Dommer!

— Hjelp Gud! for evig Tid —

Lad Sjælen ei forsage!

— Udstrakt er Kampens Haand,

O! lad ham ei borttage

Den sønderknust Aand!

Nei, den indgaaer til Dommen,

Kan den for Gud bestaae,

Da Død! o vær velkommen!

Du skal ei Seier faae:

Du Livet kan bortrive,

Du Hjertet knuse kan;

Men Herren skal du give

Den Sjæl, som holder Stand.

Dog Vee! Hvo kan bestaae?

Skal Lovens Dom bestaae,

Selv Helgenen forbande

Den Grund, han Lyset faae!

Hvo tør sit Afsyn have

Mod ham, som Tanken veed?

Skal kun den Meene leve,

— Jar hen, vor Evighed!

- - Fortviwl ei! bange Synder!

See! ved din Side slaar

Den Herre, som forsynder

Dig Liv, naar Alt forgaaer;

Mod Salighedens Tjende

Han rækker dig sit Skjold,

See! du skal overvinde

Den Kæmpe, mørk og kold.

Paa Skjoldet Korset luer,

Malt med din Fjelsers Blod;

Om Helved nu dig truer,

Ei skule skal dit Mod.

I Dødens Dræmhuile

Lod Støvet styrte ned!

For Gud skal Korset skjule

Din Synds Mangfoldighed.

For Dommeren du træde

Med Skjoldet for dit Bryst!

Og Englene skal quæde

Forbarmelse og Trøst;

Dit Liv er ei udslukket,

Fordømt er ei din Land,

Din Himmel ei tilslukket,

Din Sjæl er i Guds Haand.

Alfonfus de Gusman.

Paa Tariffas høie Mure
Stod Alfonso, flødt i Jern,
I hans Haand det Kristne Banner
Bajed stolt, et helligt Værn.

Maurerne trindt Muren larmed,
Spanjens Helte modigt stred,
Af Alfonso Røst opflammet,
Medens Værn og Qvinder græd.

Dog Alfonso var en Gubbe,
Heltens Lof var hvid som Sne,
Derfor Banret kun han høved,
Kunde kun paa Kampen see.

Men hans Stemme, som en Helgens,
Styrled Heltene i Dyst.
Fremmerst stred hans Søn i Hæren,
Faderen det saae med Lyst.

For den unge Ridders Landse
Veeg de Maurers vilde Hær;
Men dets brast i Vaabenbraget,
Lust som Seirens Stund var nær.

Fremad atter Henden styrted,
Slagne Spanjens Helte veeg,
Og Alfonsus Søn stod eene
I den grumme Vaabenleeg.

Overvældet og afvæbnet,
Lønsbundet Helten stod;
Faderen det saae, og blegned,
Stytted Baaret ved sin Fod.

Læt mod Muren Fangeren førtes,
Høit Heroldens Stemme lød:

"Oplad os Tariffas Porte!
Eller see din Alfons Død!

"Overgiv det christne Banner!
Hør Alfonsus! og adlyd!
Eller see din Søn nu bløde
Gjennemboret af vort Spyd!"

Gulben stift paa Sonnen stirred,
Saae ham i den ædle Sjæl,
Saae ham i det lyse Døie,
Og forstod ham saare vel.

Heiere han Vanret hæved,
Lang, og kastet ud en Dølf
Over Muren — og bortvæbte
Blege Mafyn mod sit Folk.

Folket høit et Skrig udstødte,
Gulben som af Dørm opsoer:
"Hvad er skeet?" — "Din Søn er myrdet,
Det er skeet, det grumme Mord."

"Nu, saa være Herren lovet!
Gjendens Seierskrig ei lod;
Følger mig nu! Seir er vundet!"
— Heed paa Jord en Daare fød. —

Brat han over Muren styrted,
Danret slagred i hans Haand,
Dg forfærdet Gjenden flyede,
Som bortjaget af en Aand.

Korsets Helte Gubben fulgte,
Maurerne i Græsset beed;
Men Alfonsus som en Helgen
Dver Valen taus fremfreesd.

Seierfront han kom tilbage
Danret i den matte Haand,
Paa Tariffas Muur det planted,
Dg opgav den høie Aand.

Elskovsbladet.

Hører du, Elskte! hvad hvidfende hæver
Gjennem den tause, fortrolige Luft?
Hører du Stemmen, som lullende svæver
Over dit Leie i Lillieduft?

Det er min Kjærlighedsengel, som bringer
Venligt i Matten et Kjærlighedsqvad,
Vifter Velsignelser med sine Vinger,
Strøer paa dit Leie et Lillieblad.

Kan du det venlige Budskab fornemme?
Seer du min Elskovs uskyldige Brev?
Hør hvad den hvidsker, den sønlige Stemme!
Hør, hvad paa Lillien min Genius frev?

Her er saa tyst i mit eensomme Kammer,
Nattens Smaastjerner de glimte herind,
Kjærlighedsfalken paa Himmelen flammer,
Elskeren nynner saa stille i Sind.

Mon hun nu slumrer, min elskede Nige?
Eller hun vaager og tænker paa mig?
Mon hun nu drømmer om Himmelens Nige?
Taler med Gud, eller beder for mig?

Venlige Stjerner! o! skuffer mig ikke!
Siger mig, om I min Elskede saae!
Lyder jeg ret eders tiændrende Bliffe?
— Ja, I har seet hvor den Yndige laae.

Hellige Maane! saa livligt du flammer,
Smiler saa venligt til Sangeren ind:
Du var vist og i min Elskedes Kammer,
Kyskede fromt den uskyldige Kind?

Himmel! o! skal jeg dig ikke misunde,
Send mig din Kjærlighedsgegnis hid!

Dg lad den Elskede sødelig blunde,
Medens den nynner, saa venlig, saa blid!

- - Hører du, Elskte! Det hyldsker, det bærer
Gjennem den tause, fortrolige Lust!
Det er min Engel, som lullende svæver
Over dit Leie i Lilliedust.

E s p e n.

Hvad hvidsker saa sølsomt i Midnattens Stund
Fra Espens de bævende Blade?
Hvad sjunger den sorgfuld i eensomme Lund,
Naar Iuldmaanens Straaler den bade?

Det toner som Vindpust i Guldharpens Stræng,
Det toner som Dødningsfulke,
Smaa blomsten det hører i dufte Eng,
Og maa sig med Taarer tillufke.

O! sig mig, du Arme! hvi bærer du saa?
Hvad maa du saa ængstelig nyne:
Kan Anger og Sorg til dit Hjerte og naae?
Kan Skovens Indvaaner og synde?

— "Ja, visselig! — sukker den bævende Møst —

Din Slægt ei alene er faldet;

Du trænger ei eene til Naade og Trøst,

Er eene til Frelsen ei faldet.

"Jeg ogsaa den salige Stemme har hørt,

Som Jorden med Himlen forsoned;

Men Stormen har mig fra min Salighed ført,

Forgjæves mig Freden omtønd.

"Ved Kedron jeg standed hovmodig og saae

Forbarmerens straalende Dø,

Hvert Træ sig nedbsied hvorhen han mon gaae,

Jeg vilde mit Hoved ei bøie.

"Jeg kneised mod Ethen, mens Lillierne sang

Og Rosen sig neied i Støvet;

Jeg stræde ei Blad paa den Helliges Gang,

Jeg rørte ei Grenen, ei Lovet.

"Da toned et Suk fra den Saliges Brøst,

Og angstlig ved Sukket jeg bæved.

Væv saa til jeg kommer! — led Frelserens Næst —
For evig min No nu bortsvæved.

Dg nu maa jeg bæve ved Nat og ved Dag,
Har aldrig et Dieblit Hvile,
Maa ængstelig sukke med Anger og Nag,
Mens alle Smaaablomster kan smile.

Dg bæve jeg skal til den yderste Dag,
Til atter jeg Frelseren skuer,
Først da kan jeg glemme min Dom og mit Nag,
Naar Verden i Glammer opluer. "

Saa hvidsker den Dømtte i Midnattens Strud;
Det toner som Dødningsesukke,
Smaaablomsten det hører i eensomme Lund,
Dg maa sig med Taarer tillukke.

Den manede Brudgom.

En Anna gaaer for sin Moder at staae:

"Kjær Moder! I lære mig kort opslaae!"

— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

"Mig lyfter saa gjerne at vide forsand,

Hvem jeg skal have til Fæstemand."

— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

De Konger og Knægte paa Bordet laae;

De beilede baade de store og smaa.

Til Jomfruen gange de ud og ind;

Men som Veir og Vind er de Herrer's Sind.

Og Moder taler til Datter saa:

"De Knægte er ikke at lide paa;

Men hie til næste St. Hanse-Nat!

Saa skal vi nok faae paa den Nette sat."

Og det var næste St. Hanse-Nat,

Do Bøgere blev der paa Bordet sat.

Det eene med Wiin, det andet med Vand,

Imellem dem stod der en Kniv i Sand,

Og Moder taler til Datter saa :

"Nu læs, min Datter! og agt vel paa!

"Maar Veileren triner af Muren ind,

Saa drikker han enten Vand eller Wiin.

"Hvo Vandet drikker er svigefuld,

Hvo Vinen drikker, er tro som Gulb."

Den Moder skynder af Stuen sig;

Ekjen Jomfruen bærer saa undelig.

Tre Ord hun siger i tusen Nat,

Da aabnes Muren saa viid og brat.

Hr. Haagen indstyrter, bleg som et Liig,
Til Bordet hastig han nærmer sig.

Han griber og tommer det Bæger med Vin;
Saa lønligt gløder den Jomfrue sin.

Den Joldekniv vrister han ud af Bord —
En Gysen der gjennem skøn Jomfruen foer.

Uf Muren styrter han ud igjen —
Skjen Anna flyer til sin Moder hen:

"Af! Moder, hvi haver I raadt mig det?
Hr. Haagens Gjenførd haver jeg seet,

"Og blier han mig end saa tro som Guld,
For dette han blier mig albrig huld."

De Veilere kom, de Veilere gif —
Hr. Haagen Jomfruens Hjerter fik.

Skjen Anna var han saa tro som Guld,
Hun blev ham en Hustru sa' vennehuld.

I Aar og Dage de sammen boer ;

I Buggen smiler det lille Noer.

Det lille Barn om i Stuen mon gaar,

Dg leger alt med de Kullinger smaa.

Dg det var atter Et. Hanse-Nat

Hr. Haagen sig havde paa Bænken sat ;

Det lille Barn leger med skarpe Kniv,

Dg falder og mister sit unge Liv.

Støen Anna græder paa lille Barns Liig ;

"Å! visstelig det har jeg voldet dig ;

Den Troldkniv aldrig jeg glemme kan,

"Med den har jeg manet min Fæstemand."

Hr. Haagen hører sin Hustrues Ord —

Med stive Bine han bleg opfoer :

"Har du mig voldet den Helvedsqual,

Det aldrig meer jeg dig elske skal.

Har du mig voldet saa stor en Nød,
Saa haver du koglet dig selv din Død."

— End dampede Kniven af Barnets Blod,
Da dybt den i Moderens Hjerterod.

Skjen Annas Blod end paa Staalet fald,
Da voldte det ogsaa Hr. Haagens Død.

Skjen Annas Moder den Jammer saae:
Tre Liig i Hr. Haagens Gaard der laae.

Skjen Annas Moder lod grave en Grav,
Hun selv blev lagt der ved Siden af.

— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

Brødrene ved Kong Abels Grav.

(Efter et hollsteenskt Folkesagn.)

En Nat der monne to Brødre gaae
Ved Kjører i GottorpsKoven,
Den Ene ei paa den Anden saae,
Løst stirred de Begge i Voven.

I Gottorp boede en Møe, saa skæn,
For hende de Brødre brændte.
Nu gjøs ved Kong Abels Grav de i Lon,
Og Broder ei Broderen kjendte.

Saa underligt fuste det sorte Kjør,
Som hvidsked en Afgrundstemme:
"Den, som jeg skjuler i Sivet her,
Ham skal jeg til Dommedag giemme."

Da klingred i Skoven en sølsom Klang
Som stødte i Hornet en Jæger,
Og Stormen den susende Vinge svang,
Som Havets Grundvold bevæger.

Det var som jamred den gamle Skov,
Som freg den med tusinde Munde,
Og fiernt lod Gungren af Hestehov,
Og Glam af hylende Hunde.

De Brødre rørte ei Haand eller Fod,
Med Rædsel maatte de lytte,
Og pludselig for dem en Olding stod
Ved lønlige Cenebohytte.

"Gak ei af Stedet! nedknæl og beed!

— Saa varfled Oldingens Stemme —

Beed for Kong Abel om evig Fred!

I Himlen har han ei hjemme.

"I Jorden har han ei heller Fred,

I Kirken har kunde ei ligge;

Her er han pølet i Sumpen ned;

Men Pølen holder ham ikke.

Til Dommedag farer han aldrig vel,

Hver Nat han fra Sumpen maa ile;

Kong Abel har slaget sin Broder ihjel,

Derfor kan han aldrig hvile."

De Brødre knæled — og see! da foer

Kong Abel forbi dem og trued,

Hans Dødsningeaashyn var sort som Jord,

Ham fulgte tre Hunde, som lued.

De hyled i Flammen og svandt som et Lyn,

Men Brødrene standed tilbage,

De stirred saa blege mod svundne Syn

Og kunde ei Ande drage.

"Gaaer bort og findes paa Veien ei!

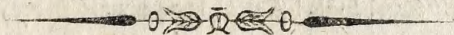
— Lød atter Oldingens Stemme —

Gaaer ei paa Brodermorderens Vej!

I Himlen har han ei hjemme."

De Brødre sank i hinandens Favn,
De græd saa høit og saa saare,
Bad Gud om Naade i Jesu Navn,
Og Himlen saae deres Taare.

Tilsammen de gik til den hellige Grav,
Tilsammen som Brødre de boede,
Tilsammen tilsidst de Anden opgav,
Guds Engle dem Himlen opløde.

Vesfus og Evalerne.

Vesfus sidder i Vinhuuslag,
Saa sølsomt flamme hans Blikke;
Han glæder, og svælger i fulde Drag,
Og Bøgeret slipper han ikke.

Men fladt han det klemmer i stærke Haand,
Og leer og drækker og svinger;
"Mig binder i Verden nu intet Baand,"
Vildt Glæden og Tummelen runger.

De Vinhuusgjæster paa Yngsingen see:
"Hvor kan han dog svælge og glæde?
Hvor kan han svinge? hvor kan han lee?
Igaar hans Gader jo døde."

— "Kom! Iystrig! Karle! hvad mumle I der?
Hvi stirre I paa mine Hænder?
Der lever Ingen i Verden her,
Som haver to bedre Venner.

"De tjene mig troe og taus til min Grav.
De have ei Vine og Øren;
Men mumled den Eene, jeg hugged den af
Og lasted den Slynge paa Døren.

— "Men hvad er det for en Fuglesang?
Hvad quiddre de Svæler derude?
Hvis saa I piibe endnu engang,
Med Eder og mig det er ude,"

De Svælen quiddred igjen under Tag; —
— "I Helvede skal I nu græde" —
Med Gryd han støder den Nede i Qvag
Med Svælerne Gamle og Spæde.

De Rindhugsgjæster forbausede staae
Og see paa den blodige Nede:

"Hvad har de forbrudt, de uskyldige Smaa?

Hvorfor maa de Svale ei gåde?"

— "Gud være naadig min arme Sjæl!

Har I ei hert hvad de sjunge:

Jesus har slaget sin Fader ihjel. —

Nu river jeg ud deres Tunge."

"Ha, Jesus! slog du din Fader ihjel,

Du visseelig for det skal bede."

— Gud naade den Fadmorders Sjæl!

For Beddelens Haand han døde.

Den forladte Havmøe.

Dindinen vandrer paa grønne Strand,
Og venter forgjæves sin Fæstemand.

Hendes Silkeløffer de glindse som Ræv,
Hendes Vine er blaa som det store Hav.

Hendes Klædebon er en Blomstereng lig;
Men vaad er altid den hvide Ilig.

Som Markens Lillier er Havmøens Kind,
Hendes Smil hufvalet som Maaneskin.

En Nibbersmand haver hun givet sin Tro,
Med ham hun paa Jorden vil bygge og boe.

Ved ham er hun vorden hans Søstre lig,
Og har kun af Havet den vaade Flig.

En evig Aand har hun bundet forvist,
Og Deel i Forsoningen her og hist.

Dog græder den Havmøe paa grønne Strand;
Thi at! hun har mistet sin Søstemand.

Alf Siv hun sig sætter en Dødningskrands;
Paa Havet begynder en sølsom Dands.

Den Havmøe danser med Graad paa Kind,
Og sjunger paa Bølgen i Maanestien:

"Min Brudgom! hvi har du forladt din Møe?
I denne Strund maa du visselig dee.

Til Kirke du gaar med en anden Brud;
Fra Kirken skal du indgaar til Gud.

Vor Pagt er evig: vi sees igjen;
Men nu maa jeg fare paa Bølgen hen.

Dg nu maa jeg svømme fra Kyst til Kyst,
Dg græde og sjunge med sorgfuldt Bryst.

Min Taare skal falde paa hver en Strand.

— Al! Gud dig tilgive min Fæstemand!"

Til Dannebrog.

Vist stolt paa Codans Velge!
Blodrode Dannebrog!
Din Glæds ei Nat skal følge;
Et Lynet dig nedflog.
Du over Helte spæved,
Som sang i Dødens Favn;
Dit lyse Kors har hævet
Til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du kaldet,
Du Danmarks Helligdom!
Did har du Kæmper kaldet,
Som Verden leder om.
Saa længe Nygtet svinger
Sig over Land og See,
Mens Nordens Harpe klinger,
Din Døds skal ei uddøe.

Surst høit i Kampens Bulder

Om Juul, din Kæmpe hold!

Naar Tordnen om dig ruller,

Du svinge: Tordenskjold!

Og flyver du mod Himlen

I stolte Lærs Favn,

Da nævns for Stjernevimlen

Din høie Hvidtfeldts Navn!

Hvergang en Stjerne funkler,

En Helt du nævne kan;

Men Ingen, som fordukkler

Din store Christia n;

Paa Lysets Kyst han stander

I Seiersklædebon,

Hvergang en Kæmpe lander

Hos Hud og Absalon.

Med Palmen Christjan vinker,

Naar, Dannebrog! han seer

Dit hvide Kors, som blinker

I Kampens Glammestjør —

Vist høit for alle Vind!

Kald dine Sonner frem!

Mens Havets Velger rinde,

Din Glands omskraale dem!

Vai stolt ved Danmarks Strande!

Vai stolt ved indiff Kyst!

Og ved Barbarens Lande

Lyt stolt til Vølgers Rast!

Den toner om din Hæder,

Og dine Kæmpers Pries,

Og Heltene det glæder

I deres Paradiis.

See dem, du har tilbage!

De blusse ved dit Navn,

Vil for din Hæder drage

Med Lyst i Dødens Favn.

Uplettet skal du springe

Dig over Verdens See,

Til Nordens Brynner springe,

Og Danmarks Hjerter see.

P o l a n .

Tæt ved St. Peters Kirkegaard
En Præstebolig standed;
Der boede tryk i mange Aar
En Gubbe from, med sølvgraa Haar,
Og med sin Hustru danned
Fra sildig Elskovs Efterhøst
En Blomst til deres Alders Trøst.

Det var en Datter, hvid og rød,
Elsken Minna blev hun kaldet,
Men vugget paa de Gamles Skød,
Hun stædten deres Bud adlød;
Lig Sæd paa Klippen faldet
Var Tugt, Velsignelse og Bøn;
Dog vored Pigen og blev stjern.

Men Sind og Hjerte var forvendt,
Hun ei de Gamle æred;
Af vilde Elfskovsglød optændt,
Hun havde tidlig Giften kjendt,
Som Sjælens Blomst fortæred;
Dog tumlende fra Fryd til Fryd,
Hun loe ad den bortvegne Dyd.

Den Gubbe saae sin Datters Fald
Og sørged sig tilbøde;
Snart vandred, træt af Sorg og Qual
Den Moder og til Gravens Hal
Sin Egteven at møde;
Men Minna under Sang og Spil
De Gamles Dine luffed til.

I Graven blev de Gamle lagt
Løst udenfor det Kammer,
Hvor tit — mens Lampen brændte svagt —
De lange Nætter var tilbragt
I søvnløs Sorg og Jammer;
Nu laae fien Minna, glad og rød,
I Sengen, hvor de nys var død.

Til Graven vendte Vindvet ud
Alt med sin lave Rude,
Der sad Hjen Minna nu som Brud,
Men tænkte ikke paa sin Gud

Og ei paa dem derude;
Der sad hun, blussende af Lyst,
Læt klynget til sin Volders Bryst.

Den hede Viin paa Bordet stod
Og damped dem inøde,
Til Hjertet strømmed Drüens Blod,
I Lon vanhelligt Bryllup stod,
De seled Rinden gløde;
Da led til deres Glædesfang
Fra Taarnet Midnatsklokkens Klang.

Og Minna saae fra Vennens Bryst
Hen til den Kammerrude,
Hofalen greb i svimmel Lyst
Og sang med vild bacchantisk Nøst:
Nu Eders Skaal derude!
Men brat hun blegued nu og saae
En Dødningskind paa Rinden staae.

Det Klang — og see! en Veenradhaand

Goer ind og Lyset slukte.

Om Hjertet brast det gyldne Vaand,

Den blege Brud opgav sin Aand;

Men Ingen Viet Lufte.

- - Forsædet hendes Elsker veeg.

Gra Kirketaarnet Uglem skreeg.

— I Graven blev Hjen Minna lagt

Tæt ved sin Faders Side;

Men Dommen var end ei fuldbragt:

Paa Kirkegaarden, har man sagt,

Man tidt ved Midnatstide

Den blege Qvindeskygge saae

Med en Pokal i Haanden gaae.

Hver Nat en Taare, rød som Blod,

Skal i Pokalen falde,

Og ei fuldendes hendes Bed.

Før, fylde til Manden, som den stod,

Med sine Draaber alle,

Pokalen, tung af blodig Graad,

Udsletter Synderindens Daad.

Korset ved Nilen.

Ved Nilstrømmens Bredder der staaer en Ruin
Af ældgamle Klostermure;
Hver Zulenat brænder i Maaueskin
Et Kors over mosgroede Fure.
Det lyser een Time den hellige Nat,
Kun sjælden en Pilgrim det stuer;
Men seer det en Muselman, flygter han brat,
Tilhyllet sit Nafsyn og gruer.
Og Krænken nævner en sølsom Daad,
Som her engang er ndøvet,
Den fromme Pilgrim den mindes med Graad,
Naar her han nedklæler i Støvet.

Det var Kalifen, Alhemar kaldt,
Den sidste af Dinniahs Stamme,
Hans Vie her paa en Klostermuse kaldt,
For hende hans Varm stod i Flamme.

Den fromme Agnes hans Elskov undveg,
Og tyede med Angst til sin Celle;
Men vildere Hersterens Flamme opsteg,
Hav trygled og trued med Vælde.

"Forlad — saa bød han — den skumle Muur!
Og Kronen du med mig skal bære,
Bekamp her ei længer den milde Natur!
See! Dig kalder Elskov og Ere.

Mit Harem herefter du pryde skal,
Ei skjule i Celler din Ynde,
Din Skjønhed mig qvæge i kongelig Hal!
At ei var aldrig at synde!"

"See! Konge, jeg er jo en Himlens Brud,
Mig frister ei Jorderigs Ere,

Jeg elsker kun Herren, min Frelser og Gud,
Hans Kors til min Grav jeg vil bære."

"Ha! det skal jeg knuse — Tyrannen udbrød —
Det Afgudsstræ Hjerter bedaarer,
Ei Himlen os Giffen og Glæde forbød,
Ei Allah vil dyrkes med Taarer."

"O! — svarede den Fromme — jeg klager jo ei;
Jeg smiler ad Jorderigs Trængsel,
Og salber min Taare paa eensomme Wei,
Jeg græder af Fryd og af Længsel.

Min Fryd er hos Herren, min Længsel ham nær,
Han eene den mægter at stille,
Han eene forstaaer mig, kun han har mig kjær,
Fra ham kan ei Verden mig stille."

"Ha! bort!" — ved Profeten den Vældige roer —
Og Sløret bortrev i sin Harmes;
Forsædet tilbage den Yndige roer,
Undveeg de vanhellige Arme.

Da falbt paa Guds Moder det angstfulde Blik,

Hun syntes at Billedet smilede,

I Sjælen et pludseligt Lys der opgik,

Mod Voldsmanden trestig hun ilede:

"O Muselman! — bad hun — o! lad mig i Fred

Og kostelig Skjænk jeg dig giver:

Jeg kjender en underfuld Salve, hvorved

Det Døde sig sælsomt opliver.

Jeg kjender en Salve, der værner mod Saar,

Som Menneſkehaand kan tilføie;

Indviet ved den, som i Pantfer jeg ſtaaer,

Ler tryk ſee en Morder i Die.

Du ei mig kan ſkade med ſkarpeſte Staal,

Mit Liv kan ei Menneſker røve;

— Her væded hun Haanden i ſølverne Staal —

Kom Konge! du ſelv det maa prøve."

Det hellige Kors hun med Bievand ſlog

Over ſin hvælvede Pande:

"Hug til nu, og see om mit Ord dig bedrog,
Jeg tør mod dit Glavind nu stande.

Hug til! jeg ei blinker — du skader mig ei;
Men naar jeg har Prøven dig givet,
Omvend dig da, Konge! paa vildsomme Wei!
Og priis den, som raader for Livet!"

Forbanset tog Kongen sit Glavind i Haand,
Vilddt rullede den Masendes Dje:
"Ha! taler der af dig en foglende Mand,
Velan! jeg din Villie maa seie."

Mod Korset paa Panden han slynged sit Sværd,
I Blod sank den Skjønne til Jorden:
"Mit Liv du ei roved — min Frelser er nær,
Nu evig hans Brud jeg er vorden."

"Ha! rædsomme Gaade! er saa du opløst"
Den Morder udstammed og styede. —
Den Himmelbrud hilstes af Englenes Røst,
Og frelst til sin Frelser hun tyede.

— Ved Nilstrømmens Bredder end staaer en Huin

Uf Klosters de ældgamle Mure;

Hver Julenat brænder i Maanestien

Et Kors over møsgroede Jure.

En Liigsteen der over Men Agnes er sat,

Hvor Korset hver Julenat luer;

Men seer det en Muselman, flygter han brat

Tilhjæller sit Ansyn — og gruer.

Herr Ebbe. *)

Herr Ebbe reed ud af Dannemarks Land,
Toer Verden omkring saa vide,
Herr Ebbe var vorden en fredløs Mand,
Paa Ingen han meer kunde lide.

Han havde bandset i Brudehuus,
Det kunde han aldrig glemme;
Han havde baaret de Brudeblus
Den sidste Nat han var hjemme.

Men Bruden hun var hans Fæstemøe,
Og Brudgommen var hans Broder;
For Ebbes Glavind maatte de døe,
Det saae baade Fader og Moder.

*) Fortsættelse af Visen CXX. om Ebbe Skam-
melson i Nyerups og Rahbeks Udgave af ud-
valgte danske Viser fra Middelalderen.

Paa Gangeren foer han af Land saa brat,
Vildt Nordvinden efter ham sufed;
Af Den og Trænde han var forladt,
Og Ingen i Verden-ham hufed.

Hver Nat paa vilbene Mark han laae,
Og lædsfed i Duggen sin Tunge,
Ved Siden standed hans Ganger graa
Og hørte Stormene runge.

Og hvergang den paa sin Herre saae,
Den syntes et Suk at drage;
Tregange lod Herr Ebbe den gaae,
Og tregange kom den tilbage.

Herr Ebbe havde ei Fred paa Jord,
Paa Havbunden vilde han hvile,
Meene han med sin Ganger udfoer,
Lod Stormene Seilet udspile.

Paa Sneffen han stod mellem Himmel og Hav,
Og stirred i Skyen den vilde;

Det Arefkjærf, ham fjen Adeluds gav,
Dermed lod han Vindene spille.

Den guldne Ring, han paa Fingren bar,
Den lod han i Vølgen falde;
Med Ringen nedfaldt en Taare, saa klar,
Det saae de Smaastjerner alle.

Og Noret kasted han ud over Bord,
Dertil sit Skjold det røde
Med Sværdet, som voldte hans Broders Mord,
Og hyorfør fjen Adeluds døde.

For fulde Seil lod han Sneffen gaae,
Og styrked i dyben Vølge. —
Fra Sneffen udsprang hans Ganger graa,
Den vilde sin Herre følge. —

Mine Henfarne.

Forlad mig ikke, trøstende Samene!
Du, som saa tit i søde Dram mig trylled,
Dg Frugterne paa Livets Træ forgylled,
Naar Blomstret salmed paa dets nøgne Grene!
See! mellem Grave vandrer jeg saa eene,
I Sorgens Flor min Harpe er indhyllet;
Saamangen Livsblomst Tidens Elv bortskylled,
Dg triindt mig smuldre mine Elsktes Vene.
Udspreidt er Fader- Moder- Broderstøvet,
Om deres Urner viste sjerne Vinde,
Dg Vennerne har deres Vine lukket.
Dog Kjærlighedens Lys er ei udslukket;
Lad mig ved det de sjerne Grave finde!
Dg Blomster til dem under Egeløvet!

Hist rusker Ringen end paa Kirkegangen,
Dg Ingen hæver den for at nedstige

Til dig o Fader! i de Dødes Rige —
Til Livets Land du ledest før saa Mangen.
Sunt, denner i din Hvalving Klokkelangen,
Fra Dødningsgittret Menneffene vige;
Men Evnen bygger tryk der med sin Lige,
Og quæder vemodsfuld til Andagtesfængen.
Endnu engang jeg see din taase Bolig!
Og Kisten med den Røde Sølvplade!
Fred med dig, Fader! i din dunkle Celle!
"Glye bort hver Nidding! langt fra disse Sjæle!"
— Saa staaer der end. -- Kom! friske Rosenblade!
Dust sødt! — han vaagner salig — slumrer rolig.

Al, Moder! ogsaa her du skulde hvile,
Her i min Faders stille, dunkle Bolig,
Og ved hans Side slumre her fortrolig —
Hvi maatte du med mig fra ham bortvile?
O! fromme Sjæl! ei tænkte du paa Hvile:
Din Gjerning først du vilde ende trolig,
Min Vandring først du vilde stue rolig,
Før kunde du ei til din Gravhøi smile.
Nu staaer den fiernt og skjænt manges Sommer;

— III —

Forbi hver Søndag Kirkefæder drage,
Kun sjælden der en Blomst i Græsset falder.
Men tit hos Gud paa Sønnen du falder;
De trende kom — den yngste er tilbage —
O! beed for ham hos Herren, til han kommer!

- - Og Brødre! hvor er eders Stov henspredet?
— Du, hvem jeg elsked høiest af dem Alle!
Du, hvem jeg Fader kan som Broder kalde!
Din stille Grav jeg fjernest har opledet;
Der har jeg kjærlig dog min Sorg udqvædet,
For Dig maa tit i Len end Taaren falde,
Dig bringer end jeg mine Blomster alle;
— Men Hvo har om de Andres Gravhøi fredet?
Tilgiv mig Brødre! kunde jeg Jer glemme!
J glemte dog ei mig, imens J leved,
Dit eders Hjerter gjorde mit til Glæmme.
O! kjærlig skal og mit for Eder flamme;
Høit over mig har Gud nu Eder hævet —
Hos ham vi eet Halleluja! istemme!

- - I stille Gravlund hist en Høi jeg stuer,
Med friske Blomster prydet og med Tegnet,
Som har de Frelstes Paradiis omhegnet —
Mildt under Korset Christussiet luer.
Kom hid, du som for Dødens Mørke gruer!
Her aander Fred — her er en Blomst nedsegnet,
Som smilede reen og from, og salig blegned;
Her daler Solen under Farvebuer.
Her gaaer min elskte Møe i Aftenrøden,
Forstyrrer ei den Salige i Freden:
"Sov sødt! o Moder!" hvidsker hun og smiler.
O! ogsaa her for mig en Moder hviler,
Her drømmer Hjertet rørt om Evigheden,
Om Salighed og evigt Liv i Døden.

Men du, min Barndomsven! hvor har du hvilet
Dit blege Hoved? — i den stille Have
Hvor Droffen svinger over Lundens Grave,
Der har ei Aftenstjernen til dig smilet;
Nei, i den snevre By, hvorfra du ilede
Med aandig Flugt fra Emaalighedens Slave,
Der har du givet Jorden hen sin Gave,

Midt i den Larm, hvorad saa tit du smiled,
Dog ogsaa der, o Ven! du hviler rolig;
Fra Verden dog dig Kirkegittret fjerner,
Dg helligt Drglet over Graven suser;
Det toner dybt, mens Verdensstrømmen bruser,
Paa Kirkespiret funkle Himlens Stjerner,
Dg Herrens Aande vifter i hans Bolig.

Fred med Jer Alle! mine elskte Døde!
Du, paa hvis fjerne Hoi ei Taarer rinde!
Dg du, hvis Sted paa Jord jeg ei kan finde!
Dg du, hvis Grav en bedre Haand bestrædede!
O! naar mig stundom Verden tykkes øde,
Jeg mine Blomster stirrer for alle Vinde,
Dg lader dem bortvifte og forsvinde;
De kan jo her dog aldrig Eder møde.
Dog tom skal Jord og Himmel ei mig være:
Jeg veed, hvor I drog hen, skal jeg og vandre;
Her ved min Haand en kjærlig Engel sover.
Til eders Paradiis mig Englen hæv, —
Der skal vi saligt juble med hverandre,
Dg til Guds Throne al vor Sorg henbære. —

Hymne til Christus.

Hvor skal jeg dit Navn sige!
Du, for hvem min Sjæl-maa lue
 I sin første Kjærlighed!
I det Dybe, i det Høie
Søger dig mit vaade Bie,
O! til hvem skal jeg mig bide,
 Saaer jeg i din Favn ei Fred?

Verden her er mig for lille,
Den kan Sjælens Savn ei stille,
 Her er ingen Salighed;
Selv i Himlens Stjernerige
Vil min Længsel evig stige,
Evig fredløs Anden hige,
 Finder jeg hos dig ei Fred.

Du den eeneste af Alle,
Som jeg stor og reen tør kalde,

Og dog Menneske som jeg!

Menneske foruden Brøde!

Guddom, hvem min Sjæl tør møde!

I din Glands kan Støvet gløde,

Døer i dine Straaler ei.

Himmelsbarn fra Lysets Rige!

Foster af den reene Pige!

Ufaldsøn! Emanuel!

Ewig Saligheds Fortæner!

Himlens Herre! Jordens Tjener!

Jordens, Himmelens Gereener!

Billed af Jehovas Sjæl!

Du har selv paa Jorden hvilet,

Du har grædt og du har smilet,

Prøvet Frijselse og Nød,

Du har Ven til Barnen trykket,

Dig har Mattens Mulm omfagget,

Dig har Tornefrandsen smykket,

Du har prøvet Liv og Død.

Dig kan jeg betroe min Glæde,

Ted din Gud jeg kan udgræde,

I din Haand betroe min Sjæl;

O! lad mig dit Nafn skue!

Ewig i dets Straaler lue!

Lys — naar Dødens Skygger true! —

Lys for mig! Emanuel!

- - Vil du ei til mig nedslige,

Hæv mig til dit Himmerige!

Før mig for Guds Throne frem!

I din Priis mit Liv bortklinge!

Styrt i Flugten Sjælens Vinge!

Lad den reen til dig sig svinge,

Se en Tone fra dit Hjem!

Fru Marthes Kilde.

(Et Hjøllandsk Folkesagn.)

Fru Marthe sad paa Karisegaard,
Hun var saa god og saa from:
Var Vinteren streng og den rige Mand haard,
Til hende de fattige kom.

Den Hungerige mætted hun af sit Hørd,
Den Syge husvaled hun fro,
Den Fængne løste hun af sit Baand,
Og bad for Synderens No.

Men stor var Nøden i Dannemarks Land:
Trindt Svensken brændte og slog,
Fru Marthes Borg de tændte i Brand;
Til Kirken den Fromme hendrog.

I Taarnet boede hun Nat og Dag,
Der Ingen til hende kom;
Hun Uglen sad under Kirketag,
Og saae paa den Træ, saa from.

Og tryk hun boede i Herrens Hus,
Til Fienden maatte bortflye;
Da gik hun tilbage til Borgens Grus
Og lod den opreise paany.

Da fandt den Huusvilde atter Ly,
Da fandt den Hungrige Brød;
Men hver Mand græd i Karise By,
Dengang Fru Marthe var død.

Og der den Træ i Kisten lade
Og smiled med blegen Kind,
Da var der fast ingen Børn saa smaa,
De bares jo til hende ind.

Da Kloffen klang paa den Jordefærdsdag,
Og Unge og Gamle de græd,

Da var der ingen Gubbe saa søg,
Han løstet jo Baaren med.

Og der de satte den Liigber ned,
Og hviled paa Kirkestie,
Da sprang der en Kilde paa samme Sted;
Den gauger man end forbi.

- - Gud glæde evig den fromme Sjæl!

Saamange glædede hun:

Lit den, som drak af Fru Marthes Væld,
Blev karst i den samme Stund.

End Taarnet staaer med den dunkle Vraa,
Hvor forðum Fru Marthelil sad;
Lit kommer en Fremmed og seer derpaa,
Og hører det Sagn saa glad.

Djævelskloffen.

(Et Folkesagn.)

"Nu lystig, I Svende! læg Haand paa Værk!
Lad Malmet det sydende strøme!
Snart skal det styrkes og tone saa stærk,
Og Værket sin Mester beremme."

Saa larmer i Værkstedet Mesterens Bud,
— En Bønkloffe skulde det være —
Saa lystigt styrte de Malmet ud;
Men glemme, det er til Guds Ære.

Og Kloffen er sprakket, den haver ei Klang,
Dem Lyffen heelt fjendtlig mon tyffes.
Ud styrte de Malmet endnu engang;
Men Værket vil aldrig lyffes.

Da harmes den Mester i vilde Sind,
Og raaber han til sine Svende:

"Jag er min Lykke som Veir og Wind,
I Satans Navn lad os ende!"

Id styrte de Malmet for trediegang,
Nu lyktes Værket saa fage;
De hilse den Klokke med Drik og med Sang,
Den haver i Verden ei Mage.

I Taarnet de hænge den Klokke, saa stor;
Men der den førstegang klinger,
Da styrter af Nædsel hver Synder til Jord:
Det som til Helvede ringer.

En Stormklokke er den nu blevet forsand;
Den toner ei til Guds Vre;
Dens Drøn bebuder kun Mord og Brand,
Og Fiendens stormende Høre.

Og saa skal den hænge til Dommедag,
En Nædsel, hvergang den gjalder;
Men naar den tordner sit sidste Slag,
Til Dommen sin Mæster den kalder.

Den Reisende.

(Juli 1814.)

Muntert Solens Straaler spilled,
Blomster Mark og Eng bekrandsed,
Skov og Byer forbi os dandsed,
Lærken slog og Hjulet trilled;
Solen brændte, steg — og daled;
Maanen vore Flammer soaled.

Gjennem Skoven blidt du smiled,
Du de Elskendes Veninde!
Var dig tusind snelle Vinde?
— Thi du standsed ei og hviled —
Eller flet du i det Høie?
Eller gjækked du mit Døie?

Nei, du fulgte os saa trolig,
Saae min Elskov, saae min Glæde,
Saae min Taare Rinden væde,
Da min glade Barndoms Bolig
Mødte Vennen fra det Fjerne
Under den bejsende Stjerne.

O! den tindred end den samme,
Lige venlig, lige yndig,
Som da, barnlig og uskyldig,
Jeg var bange, at dens Flamme
Som et Nordlys skulde svinde,
Stuftet ud af Skyer og Vinde.

Himmellampen rolig brænder
Over Hytten, hvor jeg leged --
Her er dog forandret Meget;
Neppe Hytten jeg gientjender —
Andre Mennesker her vandre,
Jeg er fremmed blandt de Andre.

Men er jeg da selv den samme?
Andre Gælfeser og Tanter
Med den Fremmede omvander;
Der er kun den gamle Kamme
Af et Malerie tilbage,
Som jeg saae i forlums Dage.

Af en Ufkyldsgengel malet,
Stod det sorgfuld Liv fremstillet
Som et venligt Barnebillede;
Barnet fro med Englen taled,
Leged fromt, og leged stille,
Vidste ikke hvad det vilde.

Stærke Skygger sig har spredet
Over Billedet med Tiden;
Dog staaer Englen end ved Siden,
Med en evig Lænke fædet
Til den Stjerne, til den Himmel,
Som paa Jord jeg søger svimmel.

Ernets Kreds har sig udvidet,
Morgentaagen er forsvundet,
Diet har en Udsigt fundet,
Hvor det Største synes Lidet,
Hvor den mindste Stjerne funkler,
Og den hele Jord fordukkler.

Dog er Væsenet det samme,
Kan med Fred tilbagevandre,
Gribe hver bortslægtet Tanke,
Slutte i den gamle Kamme
Billedet af det Forsvundne:
Alle Gødtræ er gjenfundne.

- - Her jeg legede og spogte,
Lumled fro mig mellem — Grave;
Ak! det var de Dødes Have,
Hvor jeg mine Blomster søgte;
Graven smiled som Naturen,
Volden fløi mod Kirkemuren.

Tilgiv, tause Alvorsfæder!
Tilgiv Barnet, at det søgte
Glæden her, og barnlig spægte
Hvor nu Barden langsom træder,
Og blandt sunkne Grave finder
Eder af glade Barndomsminder.

- - Her jeg ser dig, Musahytte!
Gamle Tempel! hvor jeg lærte
Først at hæve Aand og Hjerte,
Og til Fortids Qvad at lytte;
Linden over Taget suser,
Hvidsker blidt om Templets Muser.

Men — af, see! — det er jo luffet!
Stormen hviner gennem Taget,
Pieriden er bortdraget,
Hendes Altarflamme slukket;
Sørgeligt de store Linde
Alage heit for alle Vinde.

Al! I staae forladt og eene,
Siig, hvor er nu Musens Bolig?
Her hun boede før saa rolig
Under eders store Grene,
Hørte ikke Verdensbrimlen,
Nær ved Graven kun og Himlen.

Midt i Staden nu hun throner
I en bedre, større Hytte.
Al! kan der saa tryk hun lytte
Til de fjerne Himmeltoner,
Boer hun i den skønne Bolig
Lige glad og lige rolig?

Al! I tie, arme Binde!
Eller fatted jeg Jer ikke?
- - Bort mig kalde Stjernens Blikke,
Om en Engel de mig minde;
Moder! Moder! du mig vinker,
Paa din Grav nu Stjernen blinker.

- - Elfte! giv mig Roser tvende!
Til vor Moder jeg dem bringer:
Lillevingen hift hun fringer
Hvor de tusind Sole brænde;
Men hvor hendes Jorddragt hviler,
Jugen Blomst i Matten smiler.

Stille, stille! lad mig eene
Vandre til den Frommes Minde!
Næret sagte, Mattens Vinde!
Mosset paa de Dødes Stene!
Hulde Stjerner, blege Maane!
I jert stille Lys mig laane!

- - Her er Stedet. - - Alt udslettet!
Hvor er nu din Gravhøi vorden?
Moder! er dit Sted paa Jorden
Alt umærket, og forglættet?
Groer, hvor Lilien stod en Sommer,
Lidsten alt naar Høsten kommer?

Nei, kjænt ukrud frodigt følger
Stedet, hvor min Lillie segned,,
Og kjænt Blomsten hastigt blegned,
Hvor det høie Græs nu følger,
Helligt, undersuldt dog luster
Her det, og min Rose duster.

Lad mig den i Græsset gjentue
Her, hvor mig din Aand omsvæver,
Og fra Jord og Grav mig hæver!
Moder! ja, jeg kan fornemme,
Det er dig, som mig besjæler,
Mens jeg paa dit Gravsted knæler.

End en Blomst jeg her vil lægge,
Den har dig din Datter givet,
Hende saae du ei i Livet;
See nu hisset til os Begge!
Moder! Englen, som dig ligner,
Med din Søn du nu velsigner.

Modet, tak! — Du Livet kalder,
Glad jeg kan fra Graven vandre;
Vist vi møde jo hverandre,
Hvorhen ogsaa Veien falder;
Nu, Farvel, Farvel, du Fremme!
Veed for os, indtil vi komme!

- - Livligt Maanens Straaler spilled,
Stjernen tindred lys og rolig
Over Børners gamle Bolig;
Hjulet gennem Staden trilled;
Og den Fremmede bortiled,
Grød — og til den Elskte smilede.

Grev Ugynski's Dands.

Grev Ugynski Døren aabner,
For sin Fyrste og hans Brud;
"Op! til Dands i Brudsalen!"
Lyder høie Brudgoms Bud.

Grev Ugynski seer paa Bruden:
Bleg hun gaaer i Salen ind,
Grevens Blik en Taare møder,
Skjult i Smil paa hviden Kind.

"Grev Ugynski! — Fyrsten taler —
Ei jeg har mit Løfte glemt,
I skal først med Bruden Dands,
Eder's Bøn var dog ei Skjæmt?"

"Nei tilviffe! — Greven svarer —
Ei jeg fjemter dennegang;
Dandsen fjemter heller ikke;
Fra min Hjerterod den klang.

"Lader Fløiterne nu klinge!
Ræk mig Haand! du Fyrstebrud!
Langsomt! langsomt! lad os dvæle!
Tidnok faae vi bandset ud.

"Først vi mødes — faa adskilles!
Mødes her faa fidsfegang!"
— Blegere blev Brudens Kinder,
Brat om Midjen Beltet fprang. —

"Lad endnu engang os fvoære
Aafyn imod Aafyn hen!
Snart i Hvirolen vi bortfare,
Sees aldrig her igjen.

"Lad endnu engang mig fflue
I dit Die, Fyrstebrud!

Nu jeg med dit Billed tumler
Dandsende af Verden ud."

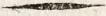
Bruden standser — Greven iler
Ejngende af Salen ud;
Udenfor led Dødens Torden,
Brat forstummer blege Brud.

Udenfor laae Grev Ugynski,
Esvømmed i sit Hjerteblod,
Fløiten klang; men stum var Bruden,
Ingen hendes Smil forstod.

Men paa Bordet staaer et Væger,
Der et ingen Draabe i;
Bruden har det alt udtømmet,
End er Dandsen ei forbi.

Taus hun med sin Brudgom soøver,
Munter Stræng og Fløite lød;
Da den glade Dands var ude,
Segned Bruden — og var død.

Fødselsfesten.

De svæve forbi mig i buntede Klæder,
De snelle Høraer i evige Dands,
Omfluyng et af Blomster i duftende Kjæder,
De flette for Livet den færeste Krands.

De vinke med Krandsen, de venlige Piger,
De drage mig med dem — hvor fare de hen?
Det Svundne fremstaaer, det Nærværende viger,
Og nedgangne Sole opstige igjen.

Vær hilset! I gamle henvandrede Dage!
Jeg kender jert Nafn, jeg kender jer Sang,
Saa gjerne jeg iler til Eder tilbage;
Men hvilken af Eder tilhører min Sang?

J sørgende Skygger! hvor er J dog mange!
J smilende Engle! hvor er J dog faa?
J flygted tilfammen, mens jeg maatte gange
Meene i Verden og Strængene flaae.

Tilbage, tilbage! J Skygger, som sulke!
Ei Eder tilhører Horaernes Krands.
Hift sidder en Engel ved gyngende Bugge,
Til den de mig drage i jublende Dands.

See! Engelen smiler, imedens de danser
Om Buggen saa glade, de venlige Meer,
Den Skønneste blandt dem den Spæde bekrands!
Dg Myrther og duftende Roser henstræer.

En liden Smaadrenge, jeg til Buggen hentræder,
Dg spørger: Hvo slumrer saa sødelig her?
Dg Engelen hæver sin Stemme og qvæder:
"Den, Gud dig bestemte, din Skjætsaand det er.

"Din Barndom du fødte skal hendesomme om hende,
"Du hende skal søge i Ungdommens Grund,

"Naar Tiden er kommen, du fro skal gientjende

"Den Ufkyld, jeg vogter i Fødselens Blund.

"Kom hid! du skal see den hvælvede Pande,

"Kom hid! du det sjælsfulde Dje skal see,

"At hvor du henvandrer, det Billed skal stande

"For Vandreren's Sjæl som en smilende See.

"Hun høit sit fortryllede Slot skal opbygge

"Af Kjærlighedsdremme i Ethern's Blaa,

"At mens du det søger i Jorderigs Skygge,

"Du Himlen kan skimte og Guldharpn flaae.

"Men naar du den hellige Tærskel betræder,

"Har Afsyn for Afsyn din Skytsaand dig mødt,

"Da mindes du Dagen og Englen som quæder:

"Idag er Maria din Elskede født!"

- - Ja Tiden er kommen, nu har jeg dig funden,

Dig, som jeg har drømt om i Morgenens Blund,

Dig, som jeg har søgt, medens Taaren er runden

Paa Veien til Cyprias hellige Lund.

Der staaer du ved Templet, min hulde Samene!

Der staaer du paa Slottet, min smilende Tøe!

Jeg famler ei mere i Natten aleene:

Hos dig staaer jeg høit og kan Stjernerne see.

Og høit mod de Stjerner min Harpe skal lyde:

Jeg Afsyn for Afsyn min Skytsaand har mødt!

Med Skjalden skal Himmels Engle sig fryde:

I dag er Maria min Elskede født!

Kjærminder

(til min henfarne Ven Hans Grønners Grav.)

Seer hist I Gittret? Kjærminder smaa!

Dag det jeg bringer Jer hen;

Der skal I ved Sovestammeret staae,

Som fluler min Barndomsøen.

Der skal I smile saa blidelig

Høit op til Guds Etjerner smaa,

Og hvidske til dem hvad han var for mig;

Hør efter! Kjærminder blaa!

De Skolebørn ginge ud og ind,

Paa Bænken sad jeg saa glad:

En Legebroder med minnert Sind

Mig stedse ved Siden sad.

Tilfammen vi læste hver Dag i Bog,
Tilfammen vi leged saa fro,
Og Bolden mod Kirkemuren slog,
Og dansed blandt Grave og loe.

— Nu danser jeg aldrig paa Grave meer:

Saa tit jeg dem aakne saae.

Den Legebroder ei meer jeg seer,

-- Hvor er han? Kjærminder smaa! —

Som Børn engang paa en Høi vi sad

Og stued i Verden ud,

Og sang og soled — jeg veed ei hvad —

Jeg troer, vi tænkte paa Gud.

Og fra den sølsomme tause Stund

Hinanden vi grant forstod:

Tilfammen vi syntes at spøge kun;

Men sjælden hinanden forlod.

Paa Kirkegulvet vi sammen stod,

Og svær at vandre for Gud,

En større Verden sig vidt oplod —
Vi tumled i Brimlen ud.

Men tit vi mødtes paa adskilt Stie,
Dg loe over mangent Lant,
Som soer os med vigtig Pomp forbi,
Dg brat i sit Intet forsvandt.

Dog Dig, o Ven! var det givet meer,
At skue med muntert Blik
Hvad omvendt Giet i Speilet seer,
Hvor Synet fraoven udgik.

Men blidt godmodigt dog Smilet var,
Dig indre Alvor afsvang;
Du Kjærlighedslyren i Hjertet bar.
Dg trindt den i Verden gjenklang.

Den Gjenlyd sandt i Naturens Hal,
I Stjernen paa Himlens Blaa,
Dg Meer du skued, end mangen Skjalb,
Skjøndt ei du sang hvad du saae.

Din Elskov saae jeg, og fryded mig:

Gaa elsked paa Jorden som du.

Nu sidder din Elskte saa sørgelig,

Og kommer sin Ven ihu.

Saa sidder den eensomme Fugl paa Qvist,

Og klager og savner sin Ven,

Og hæver Vingen mod fjerne Hift:

“Hvi kan jeg ei slagre didhen?”

- - “Die stille, Elskte! — din Ven er nær,

Snart evig du hos ham boer:”

Saa hvidsker Aanden i Stjerneeskjær,

Og Hjertet tier — og troer.

Ja visseelig, Ven! du hende er nær,

Som heelt dit Væsen forsted;

Til hende du smiler i Stjerneeskjær:

Hun her dig Himlen oplod.

Hun Flammen næred, som dybt din Sjæl

Bevared for Gud og for Christ,

Hun øfte med dig af Livets Væld;
Hun favne dig evig hist!

Saa hvil da her de modige Been!
Selv Afsyn mod Afsyn du seer:
Oploftet er Gravens den store Steen;
Men Vennen seer dig ei meer.

Jeg hører ei meer din venlige Røst,
Jeg stuer ei meer det Blik,
Som sjælsfuldt smilede mod Livets Kyft,
Mens Taagen forbi det gik.

Den har adspredt sig; — hvor nu du staar,
Og Lysets Herlighed seer,
Ei Legebroderens Suf dig naaer;
Du mindes ham vel ei meer?

- - Dog jo, som Legen jeg mindes kan
Fra Barndomstiden, som svandt,
Du mindes vist og hvad i dunkle Land
Fra Livets Kilder udbrandt.

Far hen — far hen da! salige Ven!

Til Løst du forudgaaer —

Tilbage stander din Følgesvend;

Men vist han engang dig naaer.

Da skal vi mindes den store Leeg,

Og Drømmen paa taagede Strand,

Og smile til Graven, hvorfra vi opsteg

Til Frihedens evige Land.

Frue Annas Drøm.

Paa Eftteseng Fru Anna laae
Dg vaandedes saa saare,
Saa Maanen og de Stjerner smaa
Saa hendes stille Taare;
"Brist — sukked hun — o Hjerte! brist!
Tag Sjælen til Dig, Jesus Christ!
Her Ingen kan helbrede,
- - D! gif du end hervede.

"Nei, de Lider er forbi,
Her stee ei Under flere,
Nei, over Jordens dunkle Stie
Gaaer ingen Guddom mere;

Hvor er, o Christ! din Frelserhaand?

Hvor er dit lyse Klædebon?

O! kunde jeg det røre,

Dg til min Læbe føre!"

Saa falded hun og slumred ind,

Dg see! i Drenime søde

Dmsmiled venligt blege Kind

En himmelsk Morgenrøde:

Hun saae — og søled salig Fred —

Hun saae i al sin Herlighed

Den evige Forsoner,

Som hos Gud Fader throner.

En Himmel var hans Klædebon,

Hans Dine Stjerner klare;

Dmstraalet af den hellig Aand,

Guds Engle smaa ham bære.

I Stov Frue Anna kasted sig,

Dg kysset Klædebonnets Flig;

Da flygted Drom og Slummer,

Da flygted Qual ogummer.

Paa Leiets laage hun, hvid og rød,
Ejsten som en Rosensblomme,
Paa Kinden Glødestaaren stod,
Al Sorg og Nød var omme.
Kærst stod hun op og priste Gud,
Og stammed rørt sin Loosang ud
Til ham, hvis Haand helbreder
End gjennem Evigheder.

Til min Fødselsstjerne.

Stjerne! med den milde Flamme,
Med det blege Sølvstjær!
Maa fra dig min Aand nedstamme?
Jeg har dig saa sælsomt kjær:
Lit du paa min Vej mig følger,
Seer i Dødt mig saa vist,
Som du saae hvad Sjælen dolger,
Og hvad Gud kun skuer hist.

Mon du veed hvad Hjertet siger,
Naar jeg selv det ei forstaaer,
Naar den stikke Taare stiger
Læng i Dødt, og forgaaer?
Ingen det paa Jord udtaler,
Du, o! du det vist forstod:
Sødt din Straale mig hushaled,
Naar al Verden mig forlod.

Mild, som fra min Frelsers Dø,
Trænger Straalen til min Sjæl —
Stille Vandrer i det Høje!
Saae du min Emanuel?
Er det i hans Glæde du blinker,
Naar du seer saa fromt herved?
Er det til hans Favn du vinker?
Er det til hans Salighed?

O! jeg fulgte dig saa gjerne,
Kunde hist jeg med dig gaae!
Er du end den mindste Stjerne,
Dog din Vei er himmelblaa:
Om din Sol du vandrer stille,
Glæder i dens Straalers Glæde,
Blues ei, for du er lille,
Smiler fro i Stjernerand.

For den Evige du luer
Eviigt paa din fjerne Vei;
Om dig andre Verdner sner,
Det besyrrer dig vist ei;

Naar de store Stjerner funkle,
Seer du kjælig til dem hen,
Og vil Styen dig fordunkle,
Fromt du smiler gjennem den.

O! lad aldrig af at smile,
Himmelstraale paa min Veil!
Tusind Vandrevre bortile,
See din blege Flamme ei;
Dog eet Hjerte du husvæler,
Med dit stille Solverskjær —
Gudselsstjerne! naar du daler,
O! da er min Time nær.

Kær mig fromt som du at glæde
I de Straaler, som mig naae
Fra den Sol, hvis Morgenrøde
Jorst bag Graven skal opstaae!
Lad som du mig kjærlig lue!
Lyse stille paa min Stie,
Kam end Ingen her det kve,
Gaae end Alle faldt forbi!

Dog forgjæves ei du daler,

Fædelsstjerne! ved min Grav:

Jeg som du een Sjæl husvæler,

Gud mig her eet Hjerter gav;

Een raa Jord og Een i Himlen

Veed jeg dog min Sjæl har kjær —

- - Hæv dig, Aand! fra Verdensvrimslen!

Flye! — hen smelt i Stjernesfær!

K r ø n i k e

o m

Hr. Helias og Tomsfrue Beatrixia.

I Keiser Theodosii Tid var der en Herre til Cleve, som heed Diderik. *) Han havde i sin Velsmagt været saare berømt for sin Manddom og ridderlige Færd, og Keiseren holdt ham ogsaa derfor i stor Agt og Ære. Men nu var han gammel og graa; hans Heltkraft var ikke mere synlig tilstede, men laae nu stille forborgen i Oldingens Sjæl. Hans gamle Stridshengst var blind og stiv, og stod nu rolig i Stalden ved Maadsensfoderet; selv sad Gubben paa sin Borg ved Rymwegen og saae mangengang med et vemodigt Smil paa sit rustne Pantser, som sort og kænpestort hang paa Muren i Ridderfalen blandt de hæderlige Levninger af erobrede Tyrkesahner. En eeneste Datter var den gamle Herres Glæde og Haab; thi Sønner havde han ikke, og hans tro Hustru var

*) See: Sammlung etlicher noch nicht gedruckten alten Chroniken von Caspar Abeln, Braunschweig 1732 Pag. 55 og 56.

tidlig gangen forud til Gud. Beatrixia var denne Datters Kavn; at see hende lyffelig paa Jorden var Gubtens høieste Ønske, og, saa at sige, det sidste Baand, som bandt hans modige Sjæl til denne timelige Verden.

Tidlig var ogsaa Beatrixia dannet til Guds- frygt og ærbare Cæder, og Naturen havde med rund og moderlig Haand givet hendes Legeme Indigheder, som i priselig Forening med Sjælens endnu herligere Gaver gjorde hende værdig til at pryde en Tyrstethrone. I et Kloster havde hun modtaget sin første Opdragelse, medens Faderen færdedes i sjerne Lande; men til at leve og døe i den dunkle Celle var hun ingenlunde skabt, dertil var hendes Aand for livlig og Verden hende for skøn; ei heller var Saa- dant Herr Dideriks Villie, og da Oldingen satte sig til No paa sin Borg, forlod den blomstrende Beatrixia Klosterskolen og pleiede med barnlig Omhu den graanende Helt. Mangengang forglemte han ogsaa for hendes Ungdom sin høie Alder, og glædede sig ved at see paa de Tourneringer og Tæster, som han selv dog ikke længer kunde tage Deel udi. Dog af

drig udslettedes af Beatricias Hjerte de reene Vilededer af hiin stille og fromme Censomhed, hvori hendes Barndom-saa blidelig var henrundet, og midt i den mere heirsfede Verdensglæde staa tit et lenligt Erindringsfulk tilbage til den stille indmurede Klosterhave, som nu dog syntes hende saa suaver og eensom. Beatricia var nu en fuldvoxen Jomfrue, og mange ædle Riddere meldte sig allerede som Veilere, og segde ved Tæfser og Ridderspil at drage hendes skønne Dine paa sig. En Dag kaldte den gamle Ridder Diderik sin Datter for sig, klappede hende venligt paa den rødmande Kind og sagde: "den Tid er vel ikke langt borte, min Datter! da jeg skal lægge mit Hoved til Hvile hos mine Fædre; saa er Borg og Land din Arv; men mit rustne Riddersværd vil da neppe mere som nu holde Fjender og Røvere fra Landet. Din Arm er rund og smuk; men til Skjold og Glavind har Gud ikke skabt den, og kunde du endogsaa i Fred regjere langt viisere og bedre end jeg, hvilket jeg dog hartad tvivler paa; ugjærligt vilde det dog være dig i Nød og i Fare at forsvare Folk og Land, som det sig bør. En Egteherre og

Hosbond maa du vælge dig, som kan være dig en Medhjælp i Raad og i Daad, og er dit Hjerte ikke anderledes stabt end andre Qvinders, vil denne Pligt ikke heller falde dig saare tung at opfylde. Mange Herrer og statelige Mibdere, og blandt dem Grev Albrecht, Mibder Hugo og hans tvende Brødre, have alle beilet til din Haand; hvad vil du, jeg skal svare dem? min Datter!”

“At jeg Ingen af dem kan give min Tro” — svarede den blussende Møe, og skjulte sit Hoved ved Elbingens Hjerte — “O Fader! — vedblev hun med et angsteligt Suf — enten veed jeg slet ikke hvad Elskov betyder, eller visselig! jeg elsker allerede; men jeg gruer ved at tænke derpaa.”

“Det er mig ingen glædelig Tidende — tog den Gamle til Orde — i den Post kom J Døttre alt for ofte eders Fædre i Forkjæbet; men siden det nu eensgang er saa, og vel heller ikke er let at gisre om, saa siig da nu hvilken Mand det er, som i Len har loffet dit Hjerte, og hvem din Hu saa stadig staaer til; men især hvorfor du gruer ved at tænke

derpaa! — thi saa pleier det ikke at være med den rette og oprigtige Elskov."

Hu fortalte den høviffe Jomfrue Herr Dideris hvorlunde han storligen seilede, hvis han forment, at hun uden hans Vidende og Villie havde fisset Elskovsord med nogen Ridder eller Evend; men at den Mand, hvem hendes Hu stod til, endnu aldrig paa menneskelig Wiis havde standet hende for Nie; men var kun et Syn, hun i Dramme engang havde havt, og som hun aldrig siden kunde glemme.

"Det var den første Nat, jeg sov udenfor Klosterets Mure — fortalte Beatricia — at jeg havde hiin sølsomme Dram. Mig syntes, at jeg stod ved Vinduet hist henne i Riddersalen og saae ud over Rhinen, den var klar som et Speil, og see! da kom en stor hvid Fugl sovømmende ned ad Floden, den havde en Guldkjæde om sin Hals, og ved Kjæden fulgte der et lidet Elfb med Silkefeil og gyldene Naaer; i Elfbet stod der en Yngling, skøn som den kjære Herre Christ; hans Ansyn lyfte venligt som Guldmaanen, og paa Maften hang der et Elfbold;

deri stode otte guldne Sceptere og en Steen af Egnobers —

— Hvad siger du — afbrød hende Diderik — dette er jo det Vaaben for Cleve, som forlangst er spaaet mine Fædre; men om dette gamle Sagn har jeg jo aldrig sagt dig et Ord; — nu, bliv ved, min Datter! Drømme ere vel ikke altid at foragte.”

Og Beatricea vedblev: “ved Ynglingens Side klang et sunnende Guldsværd, om hans Hals hang et Jagthorn; men i Haanden holdt han en sølvstrængt Luth; deri greb han med dristig Haand, mens han oplystede sine Mine paa mig og sang. Det var som Belgerne krusede sig mildt ved den listige Klang og toned med, og jeg kunde ikke længer modstaae de tusinde Fortræffelser: Hvo er du? Hvilken Fremmede! — udbrød jeg og bøjede mig ud over Belgerne imod ham; men neppe var det uheldige Ord udtalt, før end Guldsværdet brast af Ynglingens Hals med en skurrende Klang, den listige Sang endtes i et Suk og forstummede, og Skibet begyndte at synke. Det sank dybere og dybere i den skumrende Flod, og forgik for mine Mine; forsvæves udbredte Yng-

lingen sine Arme imod mig, han gik med Skibet til Grunde; men den hvide Fugl udslog sine Vinger og fløj klynkende bort. Da vaagnede jeg og saae, det var Altsammen kun en fluffende Drøm; men den skønne Ynglings Billede kan jeg aldrig mere glemme, og mangengang staaer jeg endnu hist ved Vinduet og seer ud over Floden, om den hvide Fugl dog ikke vil komme med Skibet og med Ynglingen; men den kommer ikke; da huser jeg paa, det kun var en Drøm, og vender mig bort og græder." Her taug Beatricia og de klare Taarer stode hende i Øinene.

"Grød ikke! mit Barn! — sagde Herr Diderik, efter at han længe havde siddet tankesuld og tiet — hvad Gud vil der skal komme, det kommer visselig engang. Din Drøm er vel ikke af det Slags, som man ganske skal slaae hen i Vind og i Veir, og gjerne kan det stee, at dig engang noget Lignende times; thi det Tilkommende som det Forgangne afbildes ofte saalunde for os kortsynede Menneffer, naar det Nærværende og hvad vi kalde Virkeligt er skjult for vore Øine; men vi maae vel vogte os, at saadanne Syner ikke forvilde vor Gang fra Gud og

fra Menneſkene; thi da ere de ikke af de gode; men
komme fra Mørkets og Vildfarelſens Rige. Det
huer mig ikke, Varn! at du juſt ſkulde drømme dette
den første Nat, du ſov uden for det hellige Kloſter,
og noget Betænkeligt er der altid ved et Gyn, ſom
forgaaer, naar man ſpørger hvad det er; thi hvad
der er af Sandheden ſkyer jo ikke Lyſet. Dog det
være nu hermed ſom det vil, et Menneſkeliv er dog
for vigtigt, til at en uvis Drøm maa gribe virkelig
ind deri og forſtyrre det. Skal min Stamme nu
ikke uddøe med dig, men — hvad jeg haaber — paa-
ny opblomſtre for de tilkommende Dage, ja worde
ſtærkere og mægtigere end nogensinde ſer, da maa
du ikke bortdrømme din Ungdom med et Skyggebil-
lede; men ſaarlig vælg dig en Brudgom blandt de
mange ædle Middere, ſom allerede beile til din Haand."

"Skal det endelig ſaa være — ſukkede Beatri-
cia — og kommer han dog aldrig, hvem mit Hjerte
og Sind ſtaaer til, ſaa giv mig da til den Mand,
ſom jeg høieſt kan agte! og lad min Haand worde
Touneringsprisen for den tappreſte Ridder i Landet!"

Med stor Glæde hørte Herr Diderik denne sin Datters Beslutning. Saaledes tyktes det ham ogsaa priseligst og bedst, og nu troede han at kunne lægge sig tryk til Hvile hos sine Fædre, aldenslæng han nu vidste, at ikke blot forgængelig Skønhed og udvortes Skin, men ægte Ridderkraft og Mandmod skulde styrkke den Mand, ved hvem hans Slægt og Folk skulde velsignes. —

En Tid efter at Fader og Datter saalunde havde talet tilsammen, saaldt Herr Diderik i en svar Afsmagt og døde. Men først havde han ved Heroldder ladet kundgjøre sin Datters Beslutning vidt om Lande, og æffet alle ædle Riddere, som vilde bryde en Landse for hendes Haand, til en alvorlig Ridderfægtning paa hans Borg ved Rymwegen. Naar Kampen var endt og Seierherren i treende Dage havde oppebiet enhver Medbeiler, som endnu maatte være paa Veien, da skulde Brylluppet stande og Brudgommen overdrages alle Borgherrens Herligheder. — Saaledes havde Herr Diderik kundgjort sin og sin Datters Villie. Hans Død forhaalede kun Tiden og Stunden; men hellig og uroffelig forblev,

som Ridder Dideriks sidste Villie, den faderlige Bestemmelse. Aleene sad nu den sørgende Jomfrue tilbage paa Borgen, og neppe havde den gamle Helt lullet sine Øine, førend det alt indtraf ligesom han havde forudsagt: det ru sine Riddersværd holdt nu ikke længer som før Fjender og Nævere fra Landet, og Beatrix saae med stor Bedrøvelse, hvor jammerligt hendes arme Folk blev plaget, og det skjøne Land ynfeligen hærget af de onde og dumdriftige Gribbyttere. Tyve og Mordere toge Overhaand i Landet, og den blufærdige Møe havde Ondt nok med at holde Fred og Mandstugt paa sin egen Borg.

Desimellem var Sørgetiden forleden, og den udsatte Tourneringsdag var snart forhaanden. I prægtige Rustninger ilede Ridderne til Rymwegen, og søgde ved glimrende Optøge og smigrende Ord at vinde Brudens Velbehag, førend de med Landse og Sværd skulde kæmpe om hendes Haand. — For-gjæves søgte det jomfruelige Pige blandt Veilernes bunte Skare det Billede, hvorefter hun endnu idelig drømte. Mange sagde Ridderne saae hun, og mange, hvis Ansyn bebudede ædel Kraft og ridder-

lig Mand; men den ranke, lysthaarede Ungersvend med de himmelblaa Vine og den selvsfære Stemme, med det klingende Guldsværd og de otte Septere i Skjoldet, ham saae hun ikke, og med stor Bedrøvelse gif hun hen til sin kjære Faders Grav og bad Gud om Styrke til at fremme hans Villie. —

Den første Tourneringsdag kom, og der Skranken var opladt, klingende Trompeterne lydeligt og Kampen begyndte. Det var ingen blot Leeg med stumpe Landser og fløve Sværd; men her vankede modige Arme og blodige Pander, og saaledes gif det i tvende Dage. Mangen stolt Ridder reiste sig aldrig mere efter den Færd, og Mange vare saarede til Marv og til Been, iblandt dem var Ridder Hugo og hans tvende Brødre; men Grev Albrecht blev begge Dage Seierherre, og hans Manddom var saa stor, at der var Ingen, som paa den tredie Dag havde Lust til at gisre ham Bruden og Seieren stridig.

Grev Albrecht var den grimme Mand at see til; men Hjertet sad ham paa det rette Sted, og hvem hans brede Slagsværd eensgang havde rammet, lystede ikke andengang at staae for dets Hug; ha

var tilmed et Hoved heiere end de største Riddersmand, og havde et saa grueligt Biesyn, helst naar han var bister; at smaa Born græd og løb, saasnart de saae ham langt borte, og Qvinderne vendte Blikkene fra ham, naar de prisste hans berømmelige Gjerninger. Ei anderledes gik det den arme Beatricia nu: hun maatte ære Grev Albrecht som hendes tapreste Veiler, hun maatte agte ham hellig som hendes tilskundende Brudgom og Fæsteherre; men see paa ham mægtede hun ikke, uden at Hjertet hartad blev koldt i hendes Bryst.

Der Grev Albrecht nu den tredie Dag holdt for Eranken paa sin suysende Skimmel og ingen Modstander meldte sig for paany at optage hans frygtelige Staalhandske, da stod Beatricia aleene ved det aabne Vindue i Riddersalen og saae ud over Rhinen; men de salte Taarer trillede ned over Jomfruens Kinder og blandede sig i de spejklare Bølger. Og see! da opfyldtes hiin sølsomme Drøm: en hvid Evane kom nu virkelig svømmende ned ad Floden, den havde ogsaa en Guldfjæde om sin Hals, efter Evanen fulgte ligeledes et lidet Skib, og i Skibet

stod en deilig lyshaaret Yngling; hans Klædebon var
blaat som hans sunnende Vine, Guldsværdet klang
ved hans Side, og Luthen i hans Haand, ja paa
Maaten hang ogsaa Skjoldet med de otte Sceptere
og Stenen af Synober, ret ligesom hun havde drømt
det tilforn. Beatrix troede atter at bremme den
velbekjendte undersulde Dram; men da opløstede
Ynglingen sine himmelblaa Vine paa den huldfulde
Jomfrue og sang med liflig Nøst:

Vær hilset! reene Billed
Af Englen, som mig ei forlod,
Hvorhen sig end forvilded
Paa Djergene min Gud!

Evem hastig, hvide Evane!
— Paa Bergen staaer den Jomfrue prud —
Du skal mig Veien kane
Paa Dybet til min Brud.

De gyldne Sceptre sunkle
Paa Skjoldet for den Jomfrue Næn —

Flyer bort! J Skygger dunkle!

Forlader Vjergets Søn!

Udspiil de Silkevinger!

Hys fort, min Snekke! lystelig!

Hør Gyldensværdet klinger!

Til Kamp det kalder mig.

Til Kamp og Seier vinker

Min Stjerne mig fra Ratten ud —

Synoberstjernen blinker —

— Vær hilset! reene Brud!

Eaa led den fremmede Ynglings Sang, medens Evnen sømmede fort og Skibet gled forbi Borgen; det var ligesom Bølgerne fornam de liflige Toner og blandede velslingende deres Nislen dermed. Som drømmende stod endnu Beatricia i Vinduet, og saae og herte, og vidste ikke selv hvor hun var, og ligesom hovedsvimmel af Forundring og overvættets Glæde bøjede hun sig ud over Bølgerne, og aabnede allerede de rosenrøde Læber for at spørge:

“Hvo er du? skønne Fremmede!” men da overføer hende pludselig en kold Gysen, — hun kom sin Drøm ihu og tang — og Kjæden brast ikke om Evans Hals og Skibet sank ikke heller; men den fremmede Yngling tog Skjoldet paa sin Arm og det klingende Guldsværd i Haanden, hilsede endnu engang den huldfulge Moe og steg i Land for Alles Dine.

Endnu holdt Grev Albrecht for Skranken, og ventede enhver kommende Modstander; men forvissat om at Ingen vilde melde sig, udstødte han allerede Herrebud til Bryllupsfærd og beskuede med et myndigt Herreskik Vorgen og alle dens Herligheder. Men da fremtreen den fremmede Yngling, hilsede høflig til alle Sider baade Ridderer og Damer, tog Grev Albrechts Staalhandske op, uddrog saa sit klingende Guldsværd og sagde: „Er det en Fremmed forundt at tage Deel i denne hæderlige Ridderfærd, og formenes det mig ikke at kæmpe ubekjendt, da staaer jeg rede at møde min Modstander, han komme paa hvad Maade han vil.“ Kredsdommerne havde herimod Intet at indvende; men der Grev Albrecht saae sin skønne ubekjendte

Medbeiler, som uden Sanger og Harnisk blot med Sværd og Skjold stod rede til den ulige Kamp, da fleg han ned af sin Skimmel, løste Pantferet af sit brede Bryst og kastede det stoltelig paa Jorden; derpaa greb han Sværd og Skjold og sagde: "kom! unge Borehals! nu er Kampen lige forsaavidt det staaer til mig; Brystharnisk gjøres her ikke behov; thi saa høit naaer neppe dit Sværd;" idetsamme fleg hans drabelige Glavind imod Unggens Hoved, og sikkerlig havde han lovet det i tyvende Dele, eller skilt det fra den elfenbeens Skulder, havde ikke Skjoldet imodtaget det drabelige Slag; men førend den kæmpestore Helt paa ny kunde hæve sit tunge Slagsværd, havde den fremmede Yngling sine Arme om hans Liv og strakte ham i samme Øieblik afvæbnet i Støvet.

Da glædede sig af Hjertet alle de Middermænd, som før vare gangne samme Vej ved den stærke Greves Haand; men Ingen glædede sig dog mere end den deilige Tomstue, for hvem de Alle havde kæmpet forgjæves, og som nu stod paa Altanen med en Krands i Haanden af Laurbær og

listige Moser. — Graadende af Harmen før Greve Albrecht op og greb rasende efter sit Sværd; men da traadte den øverste Kredsdommer, en græs-fjæget Ridder, imellem ham og den lykkelige Fremmede: „imellem Eder er denne Handel afgjort — sagde Gubben — nu er Krandsen din, unge Ridder! modtag den af Jomfruens Haand! og forsvær den i trende Dage imod enhver Medveiler, som ikke allerede har kæmpet for den, da er Bruden din og vi skulle Alle glædes ved dit Bryllup.“ — Glødende af Bluss og Harmen svang Greve Albrecht sig paa sin Skimmel og førte bort. Men den fremmede Yngling traadte hen for Altanen og bøjede ærbødigt sit Hoved for den rødmandede Mø; derpaa tog han Hjelmen af sit Hoved og lod Vindene lege med de lysefulde Løkker. Beatrix saae nu grant, at hun ikke længer drømte, og at det intet Blændværk var; men at den Yngling nu i Sandhed var kommet, til hvem hendes Hjerte og Sind paa saa forunderlige Maader var henrevet. Med et livsaligt Smil rakte hun Sejersherren Krandsen og under Trompeternes Klang steg han

nu op paa Borgen, ledsaget af de forundrede Rid-
dere, som ikke noksom kunde berømme deres lykke-
lige Medbeilers Skjønhed og mandelige Færd.

Der nu de høflige Riddereskifte vedborligen
vare iagttagne og den skønne blusfærdige Jomfrue
saavel som den unge Seierherre havde imodtaget de
ædle Damer og Ridderses Lyksønsninger; da be-
gyndte Dansen og Lystigheden i Riddersalen, og
medens Gæsterne der adspredte sig i den glade
Tummel, blev Beatricia og den fremmede Yngling
aleene tilsammen en liden Stund. Nu fortalte
de hinanden med stor Glæde og Hjertes Husvælske
de forunderlige Elfskovsdrømme og sælsomme Frem-
syn, som hartad syntes at ville gjøre deres hele
Liv og Elfskovslykke til en vidunderlig Drøm. At
en høiere, usynlig Magt maatte have sin Haand
med her og maafe fra uendelige Tider have ud-
taaret dem for hinanden, derom bleve de snarlig
eenige, og i en inderlig kjærlig Omsavnelse syntes
deres bankende Hjerter at bekræfte denne lykkelige
Tro. — „Forunderlige gaadefulde Lykke!“ — ud-
bred den huldfulde Jomfrue — „endnu veed jeg

jo ikke" — her standsede pludselig hendes Tale;
thi med Gysen kom hun atter Drømmen ihu.
„Nei — vedblev hun — endnu har jeg ikke spurgt,
og Himlen bevare mig derfor! hvis et Ord kunde
forstyrre vor Lykke."

„Ja visse! det kan det" — svarede Ynglin-
gen og blegnede; derpaa greb han sin Luth og
sang gaadesuldt med varslende Stemme:

„Er Lykken en Gaade,

Søg ei den at raade

Med forskende Aand!

Fortabt er det Fundne,

Og Synerne soundne,

Naar fast du dem griber med prøvende Haand.

Kan Vaaren dig trylle,

Du ei den afhylle

Sit blomstrende Slør!

Led ikke om Guldet!

Du finder kun Muldet;

Men Blomsten i Haanden henblegner og døer.

Forkjærtset er Eden

Og Paradiisglæden

Ved Kundskabens Frugt.

— Mit Liv er en Gaade:

Søg ei den at raade!

Blid, da er for evig min Himmel tilluft."

„Det forbyde den høieste Gud!“ — sagde Beatrix, og saae ængstelig paa Ynglingen, hvis klare Selverstemme under denne Sang syntes hende dump som Alangen af en søndret Klokke. Men der han nu satte Luthen tilside og med et inderligt vemodsfuld Blik syntes at løse hver Tvivl og urolig Tanke i hendes fromme Sjæl, da forsvandt atter det Fremmede og Ængstelige som for et Øieblik fordunklede Himmelen i hendes Nafn; hun saae en Daare fremstige i Ynglingens klare blaa Pine og med ubegrændset Tillid sank hun atter i hans bævende Arme og sagde: „ja din er jeg i Hvo du end er, og hvorfra du end kommer, kjønne Fremmede.“ — Da tog han en Guldring af sin Haand, satte den paa Jomfruens Finger

og sagde: "Tag aldrig selv denne Ring af din Haand! thi da er vor Lykke forbi; see! dette hører med til min sølsomme Skjæbne, og det er mit Livs forunderlige Vilkaar, at jeg maa forfølge for Verden mit Navn og min Herkomst. Sald mig fra denne Dag Gøttfried! og lad Guds Gred være over os og vor Elskov! — See! derpaa skulde jeg hende at du var den Udylgte, hvem min Skysaand havde mig udfaaaret, at du elskede mig uden at hende mig, ja endog saa førend du saae mig. O! lad fremdeles saalunde min Kjærlighed være dig Trof! og spørg mig aldrig i mit Liv om — hvad jeg fra denne Time ei længer kan forfølge dig, saafremt du adspørger mig! — men visselig! paa den Dag det skeer, maae vi adskilles for evig."

Ynglingen taug og den skønne Jomfrues Kinder vare blege. En liden Stund sad hun tankefuld og taus, derpaa hævde hun sine Bine mod Himlen, som om hun bad til Gud i sit Hjerter, da kom Roserne tilbage paa hendes Kinder, og Liden i hendes elskovsfulde Bine; med et roligt Smil

raakte hun Ynglingen sin Haand og sagde: "vil Gud, min Gottfried! vi skal aldrig adskilles." —

I trende Dage vedblev uforstyrret de glade Fester paa Borgen. Ridder Gottfried (saaledes kaldte nu Alle den fremmede Yngling) havde ved Skranken ophængt sin Seierskrands, og ingen Medbeiler havde hidindtil formaaet sig at nedrive den. Det lakkede allerede mod Nuel paa den tredie Dag, og endnu hang Krandsen urørt paa sit Sted. Da stod pludselig for Skranken en kæmpestor Ridder, i dunkelt Jernharnisk og med tre sorte Flær i sin tilslukte Hjelm. Uden at mæle et Ord tog han Krandsen paa Epidsen af sin Landse og slyngede den høit op i Luften, saa de falmende Rosenblade slagrede bort og adspredtes for alle Vinde. Studsende ilede Ridderne til, og fremmest den bestyrkede Brudgom. Først tog han Krandsen op af Støvet og lagde den i den gamle Kampdommers Haand, derpaa uddrog han det klingende Guldsværd, tog Skjoldet paa sin Arm, og nu begyndte der en frygtelig Kamp. Den fremmede Kæmpe slog drabelige Slag, og hvergang han rørte Arm eller Fod, klang det huult, som var det

en Jernmand; ei heller gjorde Ynglingens Gulds-
sværd ham ringeste Meen paa Hjelm eller Pantser,
hvorvel det ramte hvergang med kraftige Hug; men
hyppigt randt Blodet fra den fortvioede Ynglings
Side. Nu lød en huul Røst fra den tilfalte Hjelm:
"Hjender du mig? Helias!" — Da ravede Ynglin-
gen; men de Ord hørte Ingen uden han alene.
Endnu engang samlede han alle sine Kræfter, kastede
Skjoldet paa sin Ryg og tog Sværdet i begge sine
Hænder: "nu være du mit Skjold, forsæstede Frel-
sermand! — sagde han — faer til Helvede! Død-
sfiende! hvorfra du er kommet — med dig har jeg In-
tet meer at skaffe." Idetsamme klang Guldsvær-
det vældigt imod Kæmpens Bryst, og raslende styr-
tede den hule Jernrustning sammen; men Hjenden
var ikke at see; — paa Jorden laae kun det store
tomme Harnisk med Hjelmen og de tre sorte Rav-
nefjær. Og alle Ridderne kredsede sig og forstum-
mede af Nædsel derved; men udmattet og blodig
segnede Ynglingen til Jorden og vidste Intet af sig
selv at sige. I saadan Tilstand blev han bragt op
paa Borgen og overdraget til Beatricias Pleie og

Omhu. Med inderlig Gru hørte hun Beretningen om Udfaldet paa hans sælsomme Kamp; thi selv havde hun ikke udholdt at see den til Ende.

Hastigt og med heelt underlige Tanter forlode nu alle de fremmede Riddere Borgen, og Beatricia blev aleene tilbage med den saarede Brudgom. Omhyggelig forbandt hun hans dybe Saar, og bragte ved kraftige Lægemidler de flygtende Livskræfter tilbage. Men endnu laae han bleeg og sig selv ubevidst paa Leiet, og naar han talede, var det vilde og gaadesfulde Ord. Med rædsomme Feberdrømme ængstede han idelig den bekymrede Brud; men naar han saa et Øieblik laae rolig igjen, og op slog paa hende de store sjælsfulde Øine, da forglemte hun snartlig al sin Angest og Kummer, lagde sin lille hvide Haand paa hans glødende Pande, og hufvaledede ofte hans Hjerte med hjærlige Ord og mangent huldfuldt Smil.

Hver Dag tog Feberheden af, og de ængstende Drømme bleve færre. Han talede ikke heller mere saa vilde og gaadesfulde Ord; men ofte fyldtes hans Øine med Taarer, naar han saae Beatricia synke

omkring sig og smile, eller naar han horte hendes søde Stemme og liflige Sang; thi mangengang tog hun Luthen og søgte at indlulle ham i Blund og milde Elfsøvsdremme, naar Saarene smertede ham, eller urolige Tanker syntes at formærke hans Ansyn.

En Dag især var hans Hjerteret inderlig bevæget over al den Godhed og Kjærlighed, den fromme og huldsalige Jomfrue saa trolig og utrættelig viste ham; da greb han hendes Haand og vædede den med brændende Taarer og sagde: "o! hvor med har jeg dog forskyldt alt dette? vidste du hvor lidet Godt der er i mig, og hvor saare meget Ondt, o! saa vendte du visselig dit milde Ansyn fra mig og lod mig synke" - -

"Synke! — afbrød ham den forbausede Møe — nei, det skal du ikke min Gottsfried! du gynges ikke længer paa Rhinens Bølger, og jeg staaer ikke i Vinduet og seer Skibet forgaae og Esvanen bortflyve; nei, nu har jeg dig i mine Arme, og den gode Gud vil vist aldrig adskille os, hverken her eller hisset."

„Men jeg siger dig jo — vedblev han med bævende Røst — jeg er ikke saa god og from som du troer, jeg er en svar Synder for Gud og for Menneskene, og mine Overtrædelser ere flere og større, end at din Kjærlighed og usigelige Godhed kan tilgive mig dem Alle.“

Da bedrøvedes svarlig den kjærlige Mee, og saae paa ham med taarefulde Øine; „nei — sagde hun — det er umuligt: saa stor en Synder er du vist ikke, som du selv anklager dig for, saa havde Gud ikke givet dig dette himmelske Alsyn, saa kunde du ei heller have mig saa kjær. Vær nu ikke mere saa bedrøvet! jeg elsker dig jo, og vil aldrig ophøre at elske dig, var du endogsaa banlyst og fredløs paa Jorden. Gud i Himlen elsker dig vist ogsaa, og vil forlade dig al din Brøst. See! jeg tilgiver dig jo af Hjertet Alt hvad du i Verden har syndet, om endog jeg ikke veed hvad det er og heller aldrig vil spørge dig derom; thi en lukket Bog maa jo stedse dit Liv være for mig.“

„O! hvi kan jeg ikke oplade den for dine Øine — sukkebe Pnglingen — dog det er umuligt; men kan

du tilgive mig for min Kjærligheds Skyld, uden at spørge hvad det er, du tilgiwer, saa kan Gud det vist ogsaa for sin evige Barmhertigheds Skyld, og jeg vil ikke forsage.“ —

Trøstet lagde nu Ynglingen sit brændende Hoved til Hvile, og syntes snarlig helbredet baade paa Legeme og Sjæl. Saasnart hans Saar vare søgte, gik han til Skrifte og tog Bedring for sin lønlige Brøst; og paa samme Dag skrev han i den gamle Herr Dideriks Billedbibel, som den fromme Beatrix havde givet ham, følgende aandelige Sang:

“Vilg fra mig, onde Trister!

Jeg vandre vil paa Herrens Vej;

Uf Naadens Haand du vrister

Min arme Sjæl nu ei.

Ei meer du her mig vise

Din tomme Verdens Herlighed!

Gud Herren vil jeg prise,

Og knæle for ham ned.

Hos ham jeg kun kan hvile,
I ham jeg leve vil og døe,
Til ham jeg stælst skal ile
Fra Sodoms Flammesøe.

Jeg seer mig ei tilbage,
Jeg ryster Støvet af min Fod —
Lad Herren nu borttage
Den Jord, hvorpaa jeg stod!

Omskift af Aandens Vinger,
Jeg vælter Syndens Byrde af —
Snart luttret Sjælen svinger
Sig over Dyp og Grav." —

Fra denne Dag af var han blid og rolig, men syntes ikke mere at vente nogen Lykke i denne Verden; han troede forvist, at han nu snarlig maatte døe, og talde ofte derom som var det nødvendigt for hans Beatrixas Fred. Men intet Dødsstegn var at see paa ham; han tog meget mere daglig til i Sundhed og Styrke; efterhaanden forlod da ogsaa hine

lygelige Dødstanker hans Sjæl, og hans Dine tindrede atter af Livsløst og kjærlige Længsler. Nu blev ogsaa Beatrixia rolig og glad, og forventningsfuld saae de Begge deres Bryllupsdag imøde.

Aftenen før Bryllupet sad Brudgommen i Riddersalen hos den kjærlige Brud, og saae ud over Floden, hvorfra han var kommet. Solen gik just ned, og det var som Bølgerne flammede i det glødende Aftensfjær, og midt i den luende Strøm svæmede med Guldfjæden om Halsen den hvide Svane. "Flyv ikke fra mig! søde Drømmefugl!" — sagde Beatrixia og kastede Brødkrummer ud til den af Vinduet. "O min Gottfried!" — vedblev hun, og hvilede fortrolig sin rødmende Kind paa Ynglingens Skulder — "Alt hvad der omgiver dig er mig saa skjønt og saa elskeligt, og det sølsomme Drømmeflør, som omslagrer det Altsammen, gjør det mig endnu kjærere og rører mig ferunderligt, ret ligesom lyse Billeder fra en fortryllet Verden, og kjære Barndomsseventyr, dem jeg nu virkelig synes at opleve. Og naar jeg seer hvor inderligt du elsker mig, naar jeg hører din Stemme og forglemmer mig selv

og den hele Verden ved at beskue dit Ansyn; o! saa kan jeg dog umuligt troe, at du er saa stor en Synder, som du siger; du er jo bestandig saa mild og god, du elsker jo ogsaa den kjære Herre Christ, og beder jo ofte ret fromt og inderligt til ham, ja mangengang synes mig, du er langt gudsfrygtigere og frommere end jeg. Men Gæt er der dog, som jeg jo gjerne tør spørge dig om, og som dog undertiden gjør mig angstelig, jeg veed ikke selv hvorfor; men alle Nidderne, som vare her, taledes saa underligt og forblømt berom, at jeg ikke veed hvad jeg skal tænke, og hidindtil har jeg ikke villet bringe dig det ihu: hvad var det vel for en drabelig Kæmpe, som gav dig hine gruelige Saar, og som saa pludselig forsvandt for Alles Øine, da du paakaldte den kjære Herre Christ?"

"Det var jo kun et tomt Blødsværk" — svarede Brudgommen og vendte bort det blegnende Ansyn — "vi saae jo Alle det var Intet; men var det dog Noget, nu vel! saa var det min onde Dæmon, som fjendtlig vilde forstyrre mit Liv og min Lykke; men frygt ikke, du Elskede! jeg har jo sæl-

det den frygtelige Fjende, og Bruden og Seieren
er min."

Der den skønne Jomfrue vel mærkede, hvors-
Lunde Ihukommelsen af det forgangne altid for-
stemte den lykkelige Brudgom, og formærkede deres
Elfskovsglæde, tog hun sig fra den Time nsie i Vars
for at berøre disse hans Sjæls lønlige Wunder.

Bryllupsdagen kom; den var lys og skøn, og
det lykkelige Par indtraadte nu med usforstyrret Glæde
i det ægte Livs Stand. Som Timer bortslai de
lyksalige Dage, og fortrolig smilede Guldmaanen alt-
treddie Gang til de Elfskendes Lykke; men da kom der
Fejde i Landet, og Keiseren opfordrede alle mægtige
Borgherrer og ædle Riddere til at deeltage i et vig-
tigt Ledingstog. Allerede havde Gottfrieds klingen-
de Guldsværd strængeligen tugtet alle Hovere og Lo-
vens Overtrødere i det blomstrende Eleve, nu tog
han det atter ud af Rustkammeret, og beredte sig
til Kamp for sin Herre og Keiser. Da glindsede
vel atter en Beemodstaare i den fromme Beatricias
Dine; men for hsimodig til Klage, naar Fren kalbte
den trofaste Ridder til Kamp og Fare, isorte hun

ham selv den glindfende Rustning, bandt ham det himmelblaa Arelskjærf om, og bragde ham Skjoldet med Synoberstenen og de gyldne Septere. Nu betroede hun ham med nedslagne Øine og blussende Kinder hvad der høiligst maatte glæde den vordende Fader; da kystede han hende endnu engang med dobbel Varme til sit Bryst, trykkede et elskovsfuldt Kys paa hendes Læber, og svang sig rast og hurtig paa den pantsrede Ganger.

Længe stod endnu den skønne Frue paa Altanen og vinkede Ridderen Farvel med det flagernde Elor, da gik hun vemodig tilbage i den eensomme Hal, og søgte ved Luthen og den konstige Silkevæv at forlorte den langsomme Dag og give sin Kjærlighed og Længsel en husvalende Syssel; thi hun sang om sin Elskovs de sølsomme Drømme, og i Silkevæven indflettende hendes deilige Haand hine Kjære og uforglemmelige Billeder, hvori bestandig hendes Elskov svævede for hende ligesom et vidunderligt Syn.

Længe varede det heller ikke, inden glade Tidender spurgtes paa Borgen om Riddereskæbets og de

keiserlige Naabens diærve og lykkelige Fremgang, og da nævnedes ogsaa gjerne Ridder Gottfried som den Helt, hvis Manddom gjorde Fjenden størst Meen og kraftigen hævdede Keiserens og Ridderfakets Ære. Hvergang saadanne Ord høstes, blussede Noserne stærkere paa Beatricias Kinder, og det var ligesom det lidet Heltelbarn sprang af Glæde under Moderens Hjerter.

Med Lykke og Hæder kom Helten tilbage fra den farlige Kamp, og til Løn for hans Manddom og ridderlige Færd havde Keiseren ophøiet Eleve til et Grevskab, og saaledes blev Ridder Gottfried (hvis rette Navn var Helias) den første Greve til Eleve, og hans Skjold med Synoberstenen og de otte gyldne Septere blev saaledes et evigt Naaben for alle tilkommende Grever og Fyrster af Eleve.

Der nu den hædrede Seierherre indtreen i sin Sal, og det gyldne Sværd klang stoltelig ved Ridderens Side, da traadte en deilig Kvinde ham imøde med en smilende Dreng paa sin Arm, og det var den fromme Beatricia.

Kun den, der selv i sit Liv har havt saadan en Glæde, kan her være Vidne og tilfulde fornemme hvad denne Krønikes Beskriver vemodig gaar forbi, som en fremmed men ei udeeltagende Beskuer.

Trende Gange glædede saalunde den hulde Beatrix sin hjærlige Egteherre, og trende sundhedsbloomsrende Sønner legede snart muntert i Hallen og forfortede ofte ved deres uskyldige og hjertesorende Spøg de længste Dage. Den Ældste blev efter sin brave og berrømmelige Morfader kaldet Diderik; han røbede tidlig et adeligt og ridderligt Sind og blev siden ogsaa en drabelig Helt og Herre til Cleve. Den næstældste Søn Gottfried, som var Faderens Yndling, blev siden Greve til Beyon. Men den yngste Søn Conrad, som var et fromt og stille Barn, lignede i alle Maader meest sin skønne livsalige Moder; han havde mere Lyst til at høre smukke Legender og bibelske Historier af sin fromme Moders Læber, end lære Baabenleeg af Faderen og følge ham med de ældre Brødre paa Jagten; han blev ogsaa siden en geistlig Mand og Biskop til Menz.

En St. Hans Aften ventede forgjæves Beatricia sin kjære Husbond. Han havde i nogle Dage været mørk og forstemt, og i flere Nætter var han ofte faret op i ængstelige Drømme og havde med Hæftighed omarmet sin Hustru; nu var han uddraget paa en Fiskefangst paa Nihinen, og i tredje Dage stod den eneste Hustrue ved Vinduet i Midtersalen og saae ud efter Baaden; men den kom ikke, da grød hun saare og vred sine Hænder og frygtede at hendes Egteherre var uheldigen omkommen i den urolige Flod. Det var henved Qvel paa den tredje Dag, da forfærdedes hun pludselig ved et frygteligt Bulder, hvorved alle Borgens Vinduer rystede og klang. Og da hun skulde see hvad det var, saa var det liden Diderik, den ældste og uregjerligste Søn, som i sin Faders Rustkammer havde fundet et gammelt Jagthorn, hvori han nu stødte af alle Kræfter og derved forarsagede hiint frygtelige Bulder; selv syntes han Intet at mærke, men vedblev ufortrødent at blæse og udtordne de forfærfeligste Toner, imedens de andre Børn stregt og løb deres Vej, og den forhaandede Moder

stod som forstenet og saae hele Dorgen skjælte omkring sig. Endelig fattede hun sig, rev Hornet af Drengens Haand og da saae hun med Forundring at det var det samme Jagthorn, hendes Ægteherre havde baaret om sin Hals, den Dag da han først kom ned ad Floden paa Skibet, og Esvanen svømmede foran ham, og han stod med Luthen i Haanden og sang. Nu betragtede hun Hornet nøie og saae Tegn og underlige Ziffer derpaa, som hun ikke kunde udtalde, og hvorover hun forundrede sig storligen, derhos syntes det ogsaa mere at ligne et gammeldags Drillehorn end et Jagthorn. Men der hun nu traadte hen ved Vinduet for ret at beskue det forunderlige Klenod, da kastede hun først sine længselsfulde Bine ud over Floden, og see! langt borte kom Tifferbaaden glidende igjennem Sivet, og hun saae sin kjære Husbond sidde deri og roe af alle Kræfter mod den oprørte Strøm; i sin overvætted Glæde forglemte hun nu alt Andet i Verden, og tabte Hornet ud af Vinduet i Bølgerne; men uden at agte derpaa, ilede hun

ned af Borgen til Rhinbredden sin elskede Gottfried imøde.

Med den kolde Sved paa sin Pande og bleeg som et Løg, steg han langsemt ud af Vaaden og sank uden Liv og Bevidsthed i sin kære Hustrues Arme. Endelig kaldte hendes Alagemaal og hede Lærer ham tilbage til Livet igjen, og han slog Øinene op; men hans Blesyn var vildt og fremmed. „Ak! hvor har du været og hvad Ulykke er dig vederfaret?“ — spurgte ængstelig den smukke Beatrix; men han svarede Intet derpaa og det varede længe inden hun hørte et Ord af hans Læber. „Hvor har du mit Jagthorn? — var det første han mælede — jeg har nylig hørt dets Klang over Rhinen; Hvo har været i mit Rustkammer og rørt det?“ „Det har Diderik — svarede Beatrix — nu er han vist løbet i Skjul den Forvorne; du har vist forbudt ham at røre det; ak! nær havde det ogsaa skræmmet Livet af os Alle; jeg havde det just i Haanden da jeg saa dig; men saa faldt det fra mig i min Glæde, og nu skal vi vist see, det er faldet i Gløden; thi der

stod jeg henne i Vinduet, og nu besinder jeg mig, at jeg hørte Noget pladske i Vandet, da jeg tabte det og løb dig imøde.“

„Nu — saa har du tabt min Lykke“ — sagde den gaadefulde Greve og sukkede — „dog nei, det kan jo findes endnu; — det Horn var mig af saare megen Vigtighed, min Hustru! dog dig bebrejder jeg Intet, du tabte det jo af Kjærlighed til mig.“

Omhyggelig lod nu Greven søge efter Hornet i Rhinen, men det fandtes ikke, og han blev Dag for Dag mere tungsindig. Forgjæves søgte den hulde Beatrix at opmuntre hans Sind; men hun kjendte ikke Rilden til hans Sorg og gruede for at spørge derom. Da han herover en Dag traf sin kjærlige Hustru i Taarer og saae hvorlunde Deeltagelsen i hans lønlige Sorg gjorde hendes skjonne Kinder blege, da blev han saare bedrøvet og han tog hende kjærlig i sin Favn og sagde: „o! du elskede Hustru! jeg volder dig kun Sorg og Bedrøvelse, og er ikke værd at du skulde oplade dine milde Dine paa mig; o! græd ikke over mig! dine Taa-

rer brænde hedt paa min Sjæl og jeg veed ikke
hvormed jeg kan trøste dig.“

„Med din Fortrolighed, elskede Husbond! —
svarede den grædende Hustru — jeg seer, en svar
Kummer betynger dit Hjerte, og jeg kan ikke læn-
ger udholde det, helst jeg selv maaffee er Marsag-
dertil. Med hiint underfulde Horn er vist en rød-
som Røndom forbundet; men værre kan det ikke
være, end mit ængstelige Hjerte alt ahner det;
dog hvad det end er, jeg skal bære det med Taal-
mod og Kjærlighed. Fordølg mig derfor nu ei læn-
ger dit Livs lønligste Tilbragelser! der er jo ingen
Tanke i min Sjæl, undtagen du kjender den.“

Da blev Greven hartad saa hvid i sit Ansigt
som et Liinfløde: „du vil vide mit Levnet — sag-
de han — nu vel! saa er den ulyksalige Time da
kommet, nu kan jeg Intet forfølge dig, fortrød du
det end tusinde Gange, nu skal det drages for
Lyset, som saa længe var skjult udi Mørket.

„Saa viid da, mit rette Navn er Heliad. Min
Fader var en Bjergmand; men ærlig og gudfryg-
tig; han opdrog ogsaa mig i Herrens Tugt og jeg

var længe from og uskyldig. Den Nat jeg blev fød, var en hyldklædt Ungling kommet til min Fader; hans Ansigt lyste venligt og mildt, og min Fader holdt ham for en Lybsals; han havde ved min Bugge hensat et Guldsbærd og Skjolder, som du kjender, med Stenen af Synober og de otte Sceptere: „det skal være din Sønns Naaben — havde han sagt — han skal engang vende mægtig og stor, og fra ham skal en herlig Fyrstestægt nedstamme.“ —

Lidlig sølede mit Hjerter en underlig Åhnelse om de kommende Dage, og en undslukkelig Trang til Elskov og Verdens Lyksalighed. Jeg havde ofte sølsomme Drømme, og saae ogsaa mangengang dig, uheldsalige Husfrue! blandt de bunte Billeder af en gaadefuld Fremtid.

Da optændtes i mit Hjerter en ubegribelig Længsel efter det Fjerne og Fremmede; og der er en Stjerne paa Himlen, som ligner den røde Synobersteen; hvergang mit Øie saae paa den, da vorede mit Hjertes Uroe og underlige Higen mod det Fjerne. Og da syntes mig ogsaa stundom, at dit Billede svævede for mig i Stjerne og vinkede

mig ud i den lændingsfulde, ubekjendte Verden. Da tog jeg Afsked med min Fader, og han gav mig Sværdet og Skjoldet og sagde: „Gud være med dig! min Søn! gik fort indtil du kommer til en stor Flod! — see! der skal du finde et Skib med en hvid Svane, kun paa det kan du naae hvad dit Hjerte attraaer. Det er ogsaa en Gave af hiin venlige Lybsals, som satte disse Vaaben ved din Bugge.“

Nu gik jeg ud i den vide Verden og fulgte hverken Vej eller Stie. Engang kom jeg til et Bjerg, som har Navn efter en hedensk Gudinde; der hørte jeg en Sang som af Qvinder og jeg fulgte de tillokkende Toner. Da steg udaf Bjerget en smilende Jomfrue med et Drillehorn udi sin Haand, og hun rakte mig Hornet og sagde: „drik og bevar hvad du drikker af! med det forgaaer din Lykke.“ Da udtømte jeg den bedaarende Drik og sank beruset i Jomfruens Arme. Og hun førte mig ind med sig i Bjerget, og jeg levede der længe et ugudeligt Levnet og glæmte baade Himmel og Jord. Men min gamle Fader døde af

Sorg over mig, der han hørte hvorlunde jeg var forfundet af Jorden; og jeg havde en eeneste Broder, han opspurgte mit lønlige Tilhold, og vilde med Magt udrive mig af Bjerget og de onde Magters Snare; men i min rasende Forblindelse kjendte jeg ham ikke, jeg stødte Sværdet i hans hjærlige Bryst og blev hans Morder. Jeg er en Skjerlevlevner — jeg er en Brodermorder, Beatrixia! — kan du elske mig længer? ”

„Ulykkelige Helias! — svarede den sønderknuste Hustru — bliv ved! jeg elsker dig endnu.”

„Ogsaa da, — vedblev han — naar jeg siger dig, hvad endnu er værre — jeg glemte Gud og gjorde Pagt med den Døde.”

„Ogsaa da” — stammede Beatrixia og holdt sig fast for ikke at synke til Jorden — jeg har seet din Anger og Omvendelse, du har faldet den frygtelige Gjende.”

„Du — vedblev han — var Maalet for den rædsomme Pagt. En Dag faldt mit Hie paa Skjoldet, jeg saae Synoverstenen blinke, og som Stjernen ihu, og Skibet med Svanen, som ventede

mig; da saae jeg atter dit Billede i Skyn som en frelsende Engel, og for din Skyld maatte Jomfruen i Bjerget lade mig løs; dig skulde jeg vinde, naar jeg havde sældet den Kæmpe, hun viste mig, med Jernrustningen og de tre sorte Navneskjær i Hjelmen; og naar du aldrig et Øieblik i dit Liv ophørte at elske mig, og aldrig tog denne Ring af din Finger, da skulde min Sjæl være frelst; men naar du aldrig spurgte, kunde det kun lykkes," - -

"Jeg har endnu ei ophørt at elske dig, og endnu kan du frelses — afbrød ham den bæængstede Hustru — du har jo heller ikke ophørt at elske mig; hvad du har syndet og forbrudt for mig du saae, det har Gud jo tilgivet dig Altsammen; du har jo ganske vendt dig til ham og den kjære Herre Christ, og har jo aldrig siden vandret paa hine Veie."

— „O! gid jeg aldrig var fød!" — stammede Helias, og styrte bledbleg for Beatricias Fødder — da du sad forrigsuld paa Borgen og ventede mig tro og kjærlig tre Nætter og Dage, da le-

vede din troløse Høsbond i Helvedes Glæder, og forglemte dig og sin Salighed i Bjergherens Arme." --

Nu kunde den arme Beatrix ei længer udholde sin Qual: „troløse Mand!“ — jamrede hun og græd og vred sine Hænder. — Da faldt Ringen af hendes Haand, og den ulykkelige Helias udstrakte for sidstegang sine Arme imod hende og sagde: „Farvel for evig! elskede Hustru! — kun ved Troldshed kunde jeg frelse dit Liv; det var Følgen af min Pagt med den Døde — nu har du bortkastet dens sidste Pant — nu er Alt forbi — Gud styrke dig! og være min arme Sjæl naadig!“ Derpaa forlod han hende med brændende Taarer, og hun saae ham aldrig meer i sit Liv. Det første hun saae, da hun kom til Sands og Samling igjen, det var Ringen, som hun i Fortvivlelsen havde revet af sin Haand; den laae paa Gulvet endnu; men var sort som en udbrændt Glød, og da hun rørte ved den, faldt den i Aske.

Da sank den fromme Hustru ned paa sine Knæ, og bad til Gud for sin ulykkelige Høsbond; og hun elskede ham endnu stedse i sit Hjerte, og

Trykfeil.

Pag. 15. Lin. 7. Glimt, læs: Ei Glimt.

— 99. Lin. 12. ridt, læs: tit.

— 100 sidste Lin. nedflæler, læs: nedknæler.

kunde aldrig aflade at tænke paa ham; men som et underligt, længst henfaret Syn var hende fra den Stund af hendes hele Liv, og det var ligesom den hele Verden bevægede sig for hende i et sælsomt gaadesuldt Stjernelys, hvori Intet syntes virkeligt og vist; men de skønneste og elskeligste Skikkelser svævede flygtigt forbi som Styggepils paa Væggen. Og den sidste Dag, hun levede, sad hun endnu ved Vinduet i Midtersalen og saae ud over Floden, hvorfra Unglingen var kommet; da udbredte den hvide Svane sine Ringer og stødte bort med en vemodig Klang; og i det Øieblik brast Beatricias Hjerte. —

I n d h o l d.

H ø j t i d s s a n g e.

Julehymne	Pag. 3.
Nadveren	7.
Opstandelsen	12.
Christi Himmelfart	16.
Pintsehymne	19.
Befsigelsen	23.

B l a n d e d e D i g t e.

Toillingbrødrene	Pag. 27.
Emma og Manden	34.
Kong Valdemars Fagt	37.
Til min Ven P. Dons	43.
Kirkelammet	47.
Psalm	54.
Styggen	58.
Cort Adeler	60.
Døden	63.
Alfonso de Gusman	68.
Elfskovsbladet	72.
Esben	75.
Den maaned Brudgom	78.
Brødrene ved Kong Abels Grav	83.

Bessind og Svaderne	Pag. 87.
Den forladte Hymme	90.
Til Dannebrog	93.
Hofalen	96.
Korset ved Mølen	100.
Hr. Ebbe	106.
Mine Hensarner	109.
Hymne til Kristus	114.
Frue Marthes Kilde	117.
Djævelstokken	120.
Den Rejsende	122.
Grev Hagens Dands	131.
Fødselsfesten	134.
Kjærminder	138.
Frue Annas Drøm	144.
Til min Fødselsstjerne	147.
Kronike om Hr. Elias og Domsfrue Beatricia	151.

